UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97th Street
Edmonton 17, Alta, Canada
Phone: 422 - 5708
RETURN REQUESTED
Річна передплата в Канаді — $6.00
Окреме число: 20 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

16 БЕРЕЗНЯ 1972
Число No 11
Тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLIV VOL. XLIV
MARCH 16, 1972

В РУМУНІЇ РОЗСТРІЛЯЛИ ГЕНЕРАЛА СЕРБА

В Румунії засуджено генерала Йона Серба до кари смерти через розстріл й присуд виконано. Провиною генерала Серба було, що він передав СССР військові таємниці румунського генерального штабу. Тому, що в тому часі звільнено зі становища генерального секретаря комуністичної партії та служби безпеки впливового комуніста В. Патілінета, якого перенесено на підрядне становище в міністерстві лісів, а враз із ним перенесено на нижчі становища двох других визначних урядників, знавці румунських справ припускають, що генерал Серб та три інші впливові комуністи підготовляли заговір, щоб усунути від влади теперішнього румунського президента Н. Чаушеску, який веде самостійну політику, незалежну від СССР. Літом минулого р. Чаушеску побував у комуністичному Китаю, з яким він живе в добрих відносинах, а відтак, після повороту, видав пресовий комунікат, який дуже скритикувано в СССР. Мабуть якраз те було остаточною причиною заговору на усунення Чаушеску зі становища президента Румунії. Очевидно, що СССР теж не був зацікавлений в усуненні від влади Чаушеску й тому дуже можливо, що генерал Серб був у змові із советськими кругами, які б хотіли усунути Чаушеску.

Кардиналові Міндсенти 80 років

29 березня ц.р. мадярському кардиналові Міндсенти сповниться 80 років. З того 23 років він провів в тюрмі та, після здушення мадярського повстання, в американській амбасаді в Будапешті. Мадярський уряд дозволив йому виїхати до Риму, під умовою, що він не буде мішатися до політики й ніколи не повернеться на Угорщину. Папа Павло VI погодився на ті умовини й переконав про те кардинала.

Після приїзду до Риму, кардинал Міндсенті був на авдієнції в Папи Павла VI й при тій нагоді сказав, що умовини, поставлені мадярським урядом, є для нього „найважчим хрестом у його житті".

Тепер кардинал живе в одному манастирі у Відні, віддаленому від угорського кордону не цілих 50 миль. Там він буде святкувати своє 80-річчя.

АНГЛІЯ ТА КИТАЙ ВИМІНЮЮТЬ АМБАСАДОРІВ

Англія визнала комуністичний Китай перед 22 роками, одначе між обома країнами не було виміни амбасадорів, бо Англія не хотіла признати права Китаєві до острова Тайвань (Формоза), де є націоналістичний китайський уряд. Тепер Англія признала, що Тайвань є частиною Китаю й Китай погодився на виміну амбасадорів.

СССР ХОЧЕ В ЮГОСЛАВІЇ ВІЙСЬКОВИХ БАЗ

Советський маршал А. Гречко, що є советським міністром державної оборони, вибирається до Югославії, щоб переговорювати з президентом Б. Тітом в справі побудови советських морських баз в Югославії.

З такою самою ціллю вибирається до Югославії теж американський міністер державної оборони Лерд, якого президент Тіто вже давніше запросив відвідати Югославію.

Шукають за нафтою на Чорному морю

Советське товариство для розшуків зложж нафтової ропи почало розшуки за нафтовою ропою на Чорному морю. Розшуки ведуться із штучного металевого острова, збудованого на морю. Десять спеціялістів з потужними машиновими свердлами вертять дно Чорного моря, шукаючи за нафтовою ропою. Досі ще не знайшли нічого.

Вибори коштуватимуть 19 мільйонів долярів

Головний комісар для переведення федеральних виборів Жан-Марч Гамель сказав, що чергові федеральні вибори коштуватимуть 19 мільйонів долярів, на 5 мільйонів долярів більше, як в 1968 р. Причиною є в першу чергу зріст числа канадських виборців на два мільйони осіб. В цьогорічних виборах голосуватиме 12,845,000 осіб, в тому числі півтора мільйона молодих виборців наслідком обниження віку виборців із 21 до 18 років життя.

Для переведення виборів треба буде 92,000 осіб, які мають перевести спис виборців („енумерейторс") та винаймити 56,000 виборчих приміщень, а до того відповідного числа урядників під час самих виборів.

КАНАДСЬКИХ ХРИСТІЯН 12 І ПІВ МІЛЬЙОНА

Американський церковний довідник подав, що в Канаді є дванадцять і пів мільйона християн, що належать до 29 християнських віровизнань. Найбільшою групою є католики, з яких належить до церкви 8,725,625 осіб.

Англіканська церква в Канаді має 1,126,570 членів, а Юнайтед чирч 1,033,533 членів.

В тому самому довіднику подано, що в ЗДА 131,945,953 особи належали до християнських церков та жидівських синагог. В 1971 р. число членів церков та синагог дещо зросло. В 1970 р. належало до церков та синагог 62.4% всего населення ЗДА, а в 1971 р. 63.2%.

ЛАТВІЙСЬКІ КОМУНІСТИ ПРОТИ РУСИФІКАЦІЇ

З латвійської СССР, колишньої незалежної держави Латвії, вислало 17 комуністів листа до комуністичних партій у світі. В листі латвійські комуністи просять закордонних комуністичних партій про допомогу в боротьбі проти русифікації Латвії та проти винародовлення малого латишського народу. Під претекстом індустріялізації до Латвії присилають багатьох росіян, білорусів, українців та людей інших національностей, які говорять російською мовою. Їх тепер вже є в Латвії понад 30%. Самих латвійців є тепер у Латвії всього 57%. На 1500 урядників різних міністерств є лише 300 лотишів. На зборах, де є навіть один росіянин, панує російська мова. Коли хтось з латвійців проти того протестує, його обвинувачують у „буржуазному націоналізмі". У всіх республіканських, міських та районових організаціях всі справи ведуться лиш на російській мові.

Нові кредити для будівництва

УРЯД ХОЧЕ ВІДКРИТИ ОКРЕМИЙ БАНК ДЛЯ БУДІВЕЛЬНИХ ПОЗИЧОК

Федеральний міністер для справ міст Р. Басфорд проголосив у федеральному парляменті, що федеральний уряд плянує створити багатомільйонови й фонд на позички для будови домів, а зокрема на покращання житлового будівництва у підміських оселях. Для здобуття більше фондів на будову домів уряд задумує відкрити спеціяльні станиці, де можна було би купувати й продавати мортґеджі на будинки. Уряд сподівається, що купном мортґеджів будуть зацікавлені різні компанії, що мають пенсійні фонди й схочуть їх ужити як інвестиції в житлове будівництво.

Для здобуття фондів будуть зорганізовані окремі інституції, які будуть федерально зачартеровані, подібно як у ЗДА є ощадностево-позичкові каси, які дають великі позички на будову житлових домів. Уряд сподівається, що до того роду ощадностево-позичкових інституцій будуть складати свої ощадности навіть бідніші люде, які дістануть там вищий відсоток від вкладених грошей, як платять банки. Ще в часі теперішної сесії парляменту уряд задумує перевести ухвалу про низько відсоткові позички на будову житлових домів у підміських оселях, щоб поправити рівень житлових будинків у тих оселях. „Уряд задумує ухвалити закон, який давби можливість уділити позичок для родин з малим прибутком та тих людей, яким важко дістати позичку на будови житлових домів" — сказав міністер Басфорд.

Федеральний кабінет тепер обговорює справу створення банку, що бувби публичною власністю, а де можна би продавати й купувати мортґеджі так, як тепер купують та продають державні бонди.

Уряд сподівається, що в той спосіб вдасться притягнути до фінансування житлового будівництва чартеровані банки, пенсійні фонди та трост-компанії, які досі не дуже радо дають позики на будову житлових домів. Якщо можна буде продавати й купувати мортґеджі без більших труднощів та втрат, то певно, що тоді багато фінансових компаній буде інвестувати свої фонди в мортґеджах.

Міністер Басфорд сподівається, що в 1972 р. буде вибудуваних нових 240,000 житлових будинків, з того прибл. 195,000 одиниць будуть фінансувати приватні фінансові компанії.

Зменшилося число безробітних

Канадське статистичне бюро проголосило, що в місяці лютому число безробітних зменшилося на 38,000 осіб. В лютому було без праці 627,000 осіб, тобто найменше за минулих два роки.

В Алберті було в місяці лютому без праці 5%, в Манітобі 6.3%, а в Саскачевані 6.1%.

Обвинувачують українських націоналістів

Советська пропаганда обвинувачує „українських буржоазних націоналістів" постійно у співпраці з „імперіялістичними урядами". То нічого нового. Але тепер советські пропаґандисти висунули ще одно обвинувачення. А саме в щоденнику „Радянська Україна" з 26 лютого надруковано велику статтю, відомого спеціяліста від „українських буржоазних націоналістів" Ю. Римаренка, який обвинувачує „українських буржуазних націоналістів" у співпраці з китайськими комуністами. Лучить одних і других „відверта і злісна антирадянщина". Дальше Римаренко пише, що комуністичні китайці закупили в Мюнхені велику кількість „антирадянської буржуазно-націоналістичної літератури". Українські націоналісти заснували окремі товариства для студіювання проблем Азії та стоять у тісному зв'язку з китайськими комуністичними представниками в різних країнах. Націоналісти висловлюють надії, що „саме Китай допоможе українським буржуазним націоналістам повернути втрачені позиції на Україні та сприятиме відірванні України від СССР.

При кінці статті Римаренко зв'язує з китайцями навіть арештованого на Україні, українського студента з Бельгії Я. Добоша, який прибув на Україну „для виконання злочинного завдання зарубіжного антирадянського центру ОУН-бандерівців, що перебуває на утриманні імперіялістичних розвідчих служб".

На обвинувачення Римаренка годі щонебудь відповісти, бо вони є типовим прикладом несамовитих наклепів советських пропаґандистів.

Коротки вісти

• В 1971 р. з міського летовища в Едмонтоні („Індустріял ерпорт") вилетіло 435,000 осіб. Окрім того з того летовища вивезено літаками бл. 30 мільйонів вантажу, головно на Північ Канади.

• **М'ясна компанія Бирнс** замикає з днем 28 квітня свою різню худоби в Ріджайні, бо різня не відповідає вимогам міністерства рільництва. Бирнс буде висилати худобу з Ріджайни до Принс Алберт. 100 робітників залишиться без праці.

• **Албертці та туристи** споза Албертти видали в 1971 р. 330-350 мільйонів долярів на туристику в Алберті. Але албертці, що їздять в подорожі поза Алберту, видають річно понад 80 мільйонів долярів поза Албертою більше, як позапровінційні туристи видають у Алберті.

• **У зв'язку із переселенням** населення із фармів до міст 165 албертських сіл та містечок стратили число населення, а 100 албертських більших містечок („тавнс") ледви задержали число населення, яке мали давніше.

• **Федеральний міністер для** промислу, ремесла та торгівлі призначив комісію, яка має приготовити переміну тепер вживаних в Канаді мір на метричний систем, тобто на метри, кілометри, ґрами, деκаграми, кілограми ітд.

• **Швайцарський** парлямент скасував закон, який протягом 124 років забороняв чинові черців-єзуїтів мати в Швайцарії манастирі, та виконувати якунебудь виховну чи релігійну діяльність.

• **Протягом 18 місяців** у 1969 і 1970 р. понад 3,000 висококваліфікованих професіоналістів покинуло Канаду й переїхало на працю до ЗДА.

• **Два російські студенти,** які в 1970 р. примусили малий советський літак летіти до Туреччини й хотіли там залишитися, повернулися добровільно до СССР.

• **Конґресовий підкомітет** у ЗДА ухвалив виплатити американським залізницям 170 мільйонів долярів допомоги для вдержання пасажирського руху. З того 2 мільйони призначено на урухомлення вже недіючих залізничих сполук між ЗДА та Канадою.

• **В советській пресі** проголошено заклик відзначити 50-річчя проголошення СССР 30 грудня ц.р. Завданням святкувань є виявити, що в СССР нема ніяких спроб відокремити від СССР поодинокі національні республіки. Але одночасно преса воює проти „національних шовіністів", які домагаються окремих прав для поодиноких республік.

• **В китайських тюрмах** є ще три американці, засуджені на довготривалі кари тюрми за шпигунство. Президент Р. Ніксон в часі свого побуту в Китаї інтервеніював у їх справі й сподіваються, що їх незабаром звільнять.

• **Американський єзуїт** о. А. Ґрагам сказав, що Папа Пій XII попередив у 1940 р. на 4 дні англійців про плянований напад націстичної Німеччини на Францію. Англійський посол при Ватикані переслав до Лондону ту вістку з заввагою, що не вірить в інформації Папи.

• **В Москві помер маршал** Н. Крилов, двічі герой СССР, який воював ще в комуністичній революції, а відтак був командантом советських військових частин, що були озброєні ракетними бомбами із атомовими головками.

• **В Караґанді закінчено** будову каналу, яким буде плисти вода з ріки Іртиш до фабрики сталі в Караґанді, в Казакстані. Фабрика не мала досить води, бо мірники перед будовою, зле визначили місце. Канал будовано 10 років.

• **В Алберті було 1970 році** 17,500 моторових санок („сновмобілс"), а в 1971 р. 24,500. В 1970 р. було поранених моторовими санками 47 осіб, а в 1971 р. 38 осіб.

Помер в Калґарах д-р І. Чеховський

В середу, 15 березня несподівано перейшов у вічність бл. п. д-р Ілярій Чеховський, заслужений суспільно-громадський діяч та диригент хору „Сурма" в Калґарах, Алберта.

Похорон покійного відбудеться в суботу, 18 березня з української католицької церкви Успення Божої Матери в Калґарах.

УСПІШНИЙ З'ЇЗД ЛІҐИ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЖІНОК

15-тий з'їзд Ліґи Українських Католицьких Жінок, що відбувся в днях 4 і 5 березня, був дуже успішний, а то завдяки добре зорганізованій підготовці та зацікавленні делеґаток і гостей. Помимо дуже неприятливої погоди з'їхалось поважне число делеґаток, що уважно прислухувались звітам членів Єпархіяльної управи, поодиноких відділів, панелевій дискусії та цікавим промовам на актуальні теми. Заля, яку нам призначено в готелі Мекдоналд, була заповнена вщерть цілу п'ятницю й суботу.

Після реєстрації делеґаток і гостей, яких було понад сотні, почалась перша ділова сесія молитвою та привітанням учасників з'їзду. П-і Л. Слобода, заступниця голови Єпарх. управи, справно провадила цією частиною з'їзду. Вибрано номінацийну і резолюцийну комісії, прослухано звітів членів Єпархіяльної управи та нашого духовного асистента о. д-ра Е. Камінського, що вітаючи з'їзд та бажаючи успіхів в нарадах, зложив признання за пророблену нами працю. На з'їзді були делеґати від 19 відділів а від трьох були письмові звіти. Праця відділів була многогранна — імпрези для придбання фондів, харитативна праця та культурно-освітна. Слід відмітити дуже корисне й будуюче явище: майже кожний відділ дбає про проглиблення знання нашої історії та вивчення мови. За найкращі оцінки з української мови уфундовано стипендії, посилюється праця над рідними школами, садочками та плеканням наших прадідівських звичаїв.

На обід, яким місто гостило делеґаток, прибув наш популярний посадник д-р І. Дент і передав привітання від міської управи. Пообідною святочною сесією проводила голова Єпарх. управи К. Петецька. Привітавши Преосвященного Кир Ніла, голову Крайової управи ЛУКЖ д-р С. Потоцьку, отців духовних асистентів, делеґаток та гостей, вона зложила признання всім відділам за велику працю, передусім в культурно-освітній ділянці. Преосвященний Владика, бажаючи успіхів в нарадах, теплими батьківськими словами подав декілька цінних вказівок для нашого членства, зокрема, „щоби іти за вказівками церкви".

Святочну промову виголосила д-р С. Потоцька. Треба гідно шанувати старших жінок-творців нашої організації. То вони, поруч своїх чоловіків, будували церкви та народні доми... Наші мами й бабуні мали

(Закінчення на 2 стор.)

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „УКРАЇНСЬКИХ ВІСТЕЙ" — 6.00 ДОЛ.

Підвишка цін на папір та друкарське приладдя, а передусім підвишка заробітної платні для технічних друкарських працівників змушує наше видавництво піднести передплату за наш часопис. Другі українські часописи в Канаді вчинили то вже давніше. Ми старалися, доки могли, вдержувати давню передплату. Одначе непомірний зріст коштів видавання газети змушує й нас підвищити передплату.

Від 1 квітня ц.р. річна передплата „Українських Вістей" в Канаді 6.00 дол. поза Канадою 7.00 дол. Поодиноке число в продажу коштує 20 центів.

Сподіваємося, що наші Шановні Передплатники й Читачі зрозуміють наше становище й необхідність підвишки передплати.

ВИДАВНИЦТВО „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ"

УЧАСНИЦІ 15-ГО ЄПАРХІЯЛЬНОГО З'ЇЗДУ ЛУКЖ В ЕДМОНТОНІ

Фото: „Академія"

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамуванню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

THIBODEAU HEARING AID CENTRE (1968) Ltd.
AUDIOTONE
John ROBERTS
10055 Jasper Ave., Edmonton
Ph.: 424-5975 Res. 484-2562

One hour "MARTINIZING." The most in dry cleaning
НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ ДЛЯ ЧИЩЕННЯ ОДЯГУ
7931 - 104 Street
Edmonton Tel. 433-5577

CARS & TRUCKS REPAIRED. Motor Tune-Up.
SALE OF TOP GRADE OIL, GAS, TIRES AND ACCESSORIES.
Gulf
Artic Service Station Ltd.
12608 Fort Road, Edmonton, Alta. Ph.: 476-2212
Owner & manager: Merian STRASHOK

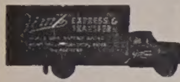

МІСЦЕВІ Й ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.
Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669.

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

КУПУЄМО ЗУЖИТІ СТАЛЕВІ ЧАСТИНИ ТА МЕТАЛЕВІ ВІДЛИВИ
Maurice Shugarman
CANADIAN CONSOLIDATED SALVAGE
Yard Office: 9636 - 105 Ave., P.O. Box 156, EDMONTON

КВІТИ

Academy Flowers & Gifts
10752 - 124th Street Phone 452-3388
„СВІЖІ КВІТИ НА ВСЯКІ ТОРЖЕСТВА"
(На весілля та на похорони)
Іван і Стелла Козак

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

Wasson Denture Clinic
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

Burton Denture Clinic
Certified Dental Mechanics
10279 - 101 St., Edmonton
Ph. 422-3235

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕТРИСТИ

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі — Припасовує окуляри

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Dr. J. D. Tchir
ОКУЛІСТ
401 Теглер Блдг.
101 Стріт і 102 Авеню
Едмонтон
Тел.: 422-2856
В Форт Саскачеван кожної середи.
Тел.: 543-3464

Dr. M. F. Stadnyk
Dr. Irwin Stadnyk
Окулісти-Оптометристи
512 Canada Bldg. Saskatoon
Phone 242-8656

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 118 Ave.
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-5318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст нирковиx недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone Office: 482-4744
Res.: 484-3821

Д-р Мирон Старко
Спеціяліст — оператор носа і залози (glands).
від глухоти, недуг горла, дил-Tonsils, adenoids, сайнисис нищі і кормового проводу
225 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave., Edmonton
Тел.: офісу 424-4773
дому 482-2217

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Aaron Denture Clinic Ltd.
Затверджений дентистичний механік
Полудневий Едмонтон
10816A - 82 Аве.
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

Lou Nedelec
Hearing Aid Audiotician
14 years experience
Hearing Aid Department
Third Floor
the Bay Telephone 424-0121 Ext. 328

TROUBLES?
Specialist
Automatic, Standard, Truck and Rear Ends.
Guaranteed — Lowest Prices
CLIFFS TRANSMISSION LTD.
10635 - 95 St. Edmonton
Phone 424-4401

ROCKETT
AUTO BODY SHOP LTD.
Baked-On Paint — Welding
Customizing
Wm. PENTYLIUK
424-0702 10426 - 95 Street
Edmonton, Alberta

Дрібні оголошення

● **ТРЕБА ПИЛЬНОЇ** доглядачки до дітей. Запевнене мешкання, харч та платня. Бабусі мають першенство. Телефон: 465-5076.

—o—

● Старокрайові ковдри з нашої або доставленої вовни чи пуху робимо на замовлення. Ціни приступні. Говоримо по українськи.

WOOL CARDING
9618 - 111 Ave., Edmonton
Tel.: 479-2289

—o—

Обережно з аспіриною

Професор медицини в університеті Мериленд д-р Смит остерігає перед частим приймапням аспірини. Користування аспіриною стало бо вже поганою привичкою багатьох людей, які приймають її негайно, як тільки заболить голова, щоб мовляв-зменшити біль. Тимчасом вона допомагає хворим в основному при гарячкових станах викликаючи розширення судин шкіри і підсилюючи потовиділення, отже в таких випадках є ліком. Д-р Смит стверджує, що аспірина проїдає в деяких випадках оболонку шлунка, спричинює велике кровавлення в кишках а навіть смерть, головно дітей. На його думку слід перевести теж досліди, щоб виявити, які наслідки викликує аспірина в серцевих недугах і паралічі.

Прийняття одної таблетки аспірини є шкідливішим ніж викурення кількох папіросок. Багато інших лікарів також звертали увагу на погані наслідки від аспірини і рекомендували, щоб аспірина була під стислою контролею лікарів, себто її можна було б купити тільки за дозволом лікаря і приймати згідно з його вказівками в означеній кількості і в точно окреслених недугах.

Урядова адміністрація ліками в ЗДА запропонувала, щоб аспірина була спеціяльно опакованою з метою охоронити головно дітей перед затруєнням, що часто трапляється наслідком необережности в родинах з дітьми.

—o—

Річна передплата "УВ" – тільки $5.00

Із совєтськими дорадниками буває клопіт

Єгипетський міністер війни генерал М. Садек дуже невдоволений з того, що СССР дозволяє Єгиптові зачинати дальшої війни з Ізраїлем, але цього не виявляє назовні, зокрема перед совєтськими військовими дорадниками. Недавно Садек мав наради з вищими старшинами й перестеріг їх, щоб вони діяли „дуже обережно, якщо дійде до якоїсь суперечки із совєтськими старшинами. Коротко після того сов. генерал сказав єгипетському шефові штабу, ген. С. Шазлі, що Єгипет — це так „як невірна коханка". Шеф штабу переказав це міністрові Садекові, а той зовсім „неделікатно" викинув протягом 24 годин сов. генерала з Єгипту. Безшабашне прогнання совєтського генерала викликало дуже немилий відгомін у СССР.

Ще не прогомоніла справа генерала, як Єгипет долучився до інших арабських держав, що здусили комуністичну змову у Судані.

Єгипетські студенти демонстрували минулого місяця в Каїро й домагалися продовжування війни з Ізраїлем, причому розкидали протисовєтські летючки.

Редактор єгипетської проурядової газети „Аль Аграм" М. Гейкал написав у своїй газеті, що „СССР не може будувати барикади кругом Єгипту та здержувати Єгипет від забезпечення своїх кордонів". Совєтській делегації Гейкел сказав, що „єгиптяни мають право турбуватися своїми національними проблемами так, як совєтські громадяни турбуються своїми. А ці інтереси не завжди сходяться". Єгипетський міністер Садек критикував публічно СССР за те, що СССР вислав до Індії зброю, яка була призначена для Єгипту, коли вибухла війна між Індією та Пакистаном.

Президент Садат вичистив єгипетську розвідку із усіх симпатиків СССР, а під час недавної подорожі до СССР полетів єгипетським літаком, хоч СССР прислав був йому свій літак. Садат просто боявся летіти совєтським літаком.

Вчасі побуту Садата в Москві шість совєтських старшин та два поліцисти прибули до тюрми, де відбувають кару засуджені недавно за державну зраду кол. єгипетські міністри — прихильники СССР й хотіли підступом звільнити засуджених, мовляв, вони мають доручення перевезти їх до іншої тюрми. Комендант тюрми хотів телефонувати в цій справі до Каїро, але телефонічні проводи були поперетинані. Комендант покликав тоді військову залогу, що була поблизу й вона арештувала змовників.

Єгипетський уряд приписав спробу звільнення змовників совєтським чинникам, чи радше про-совєтським старшинам. У висліді говорено про „другу Індонезію", тобто про можливість чистки в єгипетській армії із просовєтських старшин та вояків, як колись зроблено в індонезійській армії, де вимордовано тисячі індонезійських комуністів. Ледви, чи Єгипет зможе собі на те дозволити, маючи в краю 20,000 совєтських вояків.

Серед таких настроїв приїхав до Єгипту совєтський міністер війни маршал А. Гречко. Перед його приїздом, совєтські чинники домагалися звільнення з їх становищ міністра Садека та редактора Гейкеля, як теж відступити для совєтської флоти один порт, а зате СССР збудує Єгиптові фабрику зброї. Садат не погодився на совєтські домагання й переговори закінчилися нічим.

В такому положенні Садатові годі розпочинати війну з Ізраїлем й тому він старається шукати шляхів порозуміння з Ізраїлем, щоб обійтися без совєтської допомоги.

—o—

В грудні останній американський політ на Місяць

В грудні ц.р. відбудеться останній із запланованих американською Агенцією для космічних польотів на Місяць. На Місяць полетить космічне судно „Аполло 17". Перший раз в історії судно випустять в ночі. Судно має осісти у стіп 7,000 стіп високої гори Таврус.

Передтим, 16 квітня полетить на Місяць судно „Аполло-16".

—o—

ЗЛОЧИННІСТЬ У СССР

Совєтська газета „Ізвестія" надрукувала довгу статтю про діяльність банди малолітніх злочинців в селі Хоперському. Банда складалася з молодих людей, нижче 20 років життя. Молоді злочинці поповнили різні злочини включно із вбивствами людей. Вбивали прямо „з нудьги". Одного із членів банди засуджено на кару смерти.

Совєтські газети звичайно не пишуть про злочинність в СССР, лише деколи подають новинки про один чи другий злочин, поповнений молодими проступниками.

—o—

● **В Західній Німеччині** люди випили минулого року один мільярд 980 мільйонів ґальонів пива, що дає пересічно прибл. 31.7 ґальонів пива на особу.

● **Чотирьох членів** палестинської терористичної організації, що відповідають за вбивство прем'єра Йорданії Васфль ель Телл перед судом в Єгипті заявили, що „вони лишень виконали присуд їхньої організації".

● **В Греції зударився** міжнародний поспішний поїзд „Акрополь" із місцевим особовим поїздом. 18 осіб вбитих, 45 ранених.

—o—

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

(Закінчення з стор. 6)

мою мешкати в Інституті, а літом працювати, де лиш була нагода. Осінню Дмитро знову повертався до Інституту й продовжував свої студії. За три роки Дмитро покінчив право й став адвокатом. В Інституті Дмитро стрінув гарну дівчину, яка йому припала до серця, й з нею одружився. В тому часі мали вигляди на одруження, з ким хотіли, лиш лікарі й адвокати, бо перед ними стелилася гарна будучність. Наші бідні поселенці, які не мали доброго звання, мали малі вигляди на одруження з гарними дівчатами й з доброго роду, бо перед ними небуло великої будучності й батьки відмовляли, а то й не дозволяли своїм дочкам одружуватися з такими хлопцями.

Дмитро, після одруження, відкрив свою адвокатську канцелярію в Едмонтоні. Він приїхав до Едмонтону, винаймив собі невелику хатину на чотири кімнати й там замешкав з дружиною, а на працю став у великій адвокатській фірмі. Працював днями й ночами, щоб заробити дещо більше грошей. Адвокатські заробітки в тому часі не були надто високі. Нераз треба було ладнати справу за п'ять долярів, щоб не стратити клієнта, який міг піти до іншого адвоката, який буцби поладнав справу за нижчу заплату. Я в тому часі мав уже своє власне іміграційне бюро й адвокати старалися нав'язати зі мною знайомство, бо завжди могли від мене дістати якогось клієнта. Познайомився зі мною й Дмитро, який тоді вже мав першого сина й дуже ним радувався, як втішалася першим сином і його дружина. Одного разу Дмитро запросив до себе нас кількох, що були з ним зв'язані деякими справами. Ми були в його невеличкій хатині, яку його дружина чепурно прибрала. Вона приготовила для нас теж гарне прийняття, за що ми всі їй відтак гарно подякували й похвалили.

Дмитрові праця йшла досить добре й він почав поволі дороблятися. За якийсь час він купив собі досить чепурну хату, врештою йому було потрібно, бо на світ прийшла дочка, а відтак ще два сини, то для такої родини вже потрібно було досить просторої хати. Діти ходили до школи й добре вчилися. Найстарший син закінчив медичні студії, після чого поїхав на дальші студії до ЗДА. Згодом вийшла заміж теж і його дочка й він залишився вдома з двома синами та дружиною. За той час Дмитро досить добре доробився, купив деякі будинки та землю, на яких незле заробив. Життя укладалося Дмитрові досить добре й весело.

Притому Дмитро цікавився українськими громадськими справами, був членом церкви та різних українських товариств, на які радо й щедро жертвував. Він тішився загальною пошаною й повагою не лиш серед всіх українців, але його шанували теж і англійці. Попри свою широку адвокатську практику він завжди зумів знайти час й на українські справи, які були для нього дорогі й якими він дуже цікавився.

(Продовження в слідуючому числі)

ЗДА висилають судно до плянети Юпітер

Американська агенція для міжплянетних польотів приготувала до вистрілу чергове міжплянетне судно, без залоги, „Пайонір 10", що має за 22 місяці долетіти до плянети Юпітер, а навіть полетіти поза соняшну систему зір.

Скорість судна буде поверх 31,000 миль на годину, на 7,000 миль більше, як скорість дотеперішніх міжплянетних суден.

В дорозі до Юпітера „Пайонір 10" перелетить через т.-зв. пояс астероїдів, тобто мільярди кусників різних планет, що кружляють кругом Сонця у віддалі 175-345 мільйонів миль. Їх величина від порошинки до 480-милевої кам'яної брили.

В грудні 1973 р. „Пайонір 10" повинен наблизитися до плянети Юпітер на віддаль 87,000 миль й протягом чотирьох днів кружляння кругом плянети, його 13 інструментів мають передавати на Землю дані про поверхню плянети, хмари, що вкривають плянету, температуру ітд.

Політ судна „Юпітер 10" відкладено на короткий час з огляду на несприятливі атмосферичні умовини над Кейп Кеннеді, звідки її мають вистрілити.

Notice Of Intention To Make Application For Change of Name

CANADA
PROVINCE OF ALBERTA

Notice is hereby given that I, Toward Lincoln Graham otherwise known as Howard Lincoln Baader of 13048 - 123A Ave., Edmonton in the Province of Alberta, Equipment Operator, intend to make application to the Director of Vital statistics, under the provisions of The Change of Name Act, R.S.A. 1970, for changes of name as follows:

1. For a change of my name to Howard Lincoln Baader.

2. For a change of my wife's name fro Lorena Rae Graham to Lorena Rae Baader.

3. For change of my child's name from Sherri Lynn Graham to Sherri Lynn Baader.

Howard Lincoln Graham.
Signature of applicant.— legal name in full.
H. L. Baader
If known by a name other than legal name please sign also in that name.

ВАША АСЕКУРАЦІЯ В НОВОМУ ПРИМІЩЕННІ

Подаємо до відома нашим Клієнтам та Приятелям, що ми перенесли наше бюро до нового приміщення, яке міститься недалеко від дотеперішнього (лише за рогом вулиці).

Приймаємо й дальше асекурацію від: вогню ● автомобілів і троків ● бонди для контракторів ● від крадіжі ● особисту відповідальність ітд.

Наше завдання — не лише мати багато клієнтів, але теж дати найкращу обслугу.

ПЕРЕКОНАЙТЕСЯ ПРО ТЕ САМІ!

І. ГУЛАСЦЬ
керівник і власник

АСЕКУРАЦІЯ — ТО НЕ ВТРАТА, А ЗИСК.

STAR AGENCIES (Insurance) Ltd.
Нове число тел.: 424-6181
(друга підлога) ЕДМОНТОН
НАША НОВА АДРЕСА:
10166 - 100 вулиця, кімната число 201

Посилаю ——— на передплату "Українських Вістей"
UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta
Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....
(Подати в англійській мові)

ЗМІНА АДРЕСИ
10 ЦЕНТІВ
Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":
UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta
Ім'я і
стара адреса: ....
....
Ім'я і
....
нова адреса: ....
(Адресу писати по-англійськи)

Вісті з Едмонтону

Українська шкільна молодь – Т. Шевченкові

ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ В ЮВІЛЕЙНІЙ АВДИТОРІЇ

На загальну радість цілої української спільноти Едмонтону діти Рідних Шкіл при парафіях обох Церков, національних організаціях та Курсів Українознавства ім. І. Франка вшанували спільним концертом пам'ять найбільшого сина України Тараса Шевченка в неділю, 12 березня ц.р. о год. 3-ій пополудні в залі „Ювілейної Авдиторії", заходом Шкільної Ради при відділі КУК. Цілу програму на повних дві години заповнили і виконали самі діти, під проводом своїх учителів і виховників, під рясні оплески батьків та українського громадянства і молоді, що заповнили вщерть простору і репрезентативну залю „Ювілейної Авдиторії". Очевидно треба було учителям, дириґентам та організаційному референтові Шкільної Ради й одночасно заступникові голови Р. Осташевському вкласти чимало праці і зусиль, але успішний концерт є найкращою нагородою для всіх. Такі ж бо спільні концерти української дітвори й молоді є не тільки гідним вшануванням пам'яті найбільшого поета України і невтомного борця за волю і національне визволення, але й дають змогу учням Рідних Шкіл і Курсів Українознавства всебічного себевия в у своїх природних талантів у шляхотному суперництві. З другого боку вони нав'язують нитку світлої традиції української шкільної молоді в Україні, зокрема в Західній Україні, що вшановувала величньо Шевченківські роковини дбайливо підготованими концертами при найприхильнішій підтримці широких кругів українського громадянства, незгадуючи вже її виховників, які вкладали своє серце і душу, щоб защіпити в серцях і передати їй заповітні ідеї віщого генія України. Побажати б тільки, щоб у цьому шляхотному суперництві вз'яла уся українська молодь: і Рідних і державних шкіл та студенти університетів по всіх скупченнях українських поселенців не тільки Канади, але цілого вільного світу.

Концерт започатковано національним гимном „О Канадо" музикою і словами з платівок. І перед очами захопленої публіки, як тільки піднялась завіса, та тремтіння сердець матерей явився на просторій сцені цвіт і краса української спільноти — її рідношкільні діти і Курсів Українознавства, що збірним хором, під проводом дириґента й одночасно управителя Курсів Українознавства Степана Ґроха відспівали „Заповіт", до музики К. Стеценка, при фортепіяновому супроводі п-і П. Цимбалюк. По збірній деклямації учнів Рідної Школи філії УНО „До Тараса Шевченка", слова Б. Лепкого, в якій взяли участь учні: С. Пасковська, М. Гладун, Х. Пастушенко і М. Кузів, збірний хор виконав ще „Кантату", муз. П. Новосумця, під проводом цього ж дириґента та в супроводі тієї ж акомпаніяторки. Вступне слово, коротко і розумно, сказала Маруся Прокопів з Рідної Школи катедральної парафії св. Івана. Монтаж „Реве та стогне" виконали учні Рідної Школи катедральної парафії св. Иосафата. Три вірші говорили учні: А. Амброз, Б. Суховерський і М. Костюк тоді як усі учні тієї ж Р. Школи, під орудою п-і Іванки Вероби, співали при фортепіяновому супроводі учениці Д. Папроської. Із словом привіту від прем. П. Лоґіда та нового уряду Алберти виступив посол до провінційного парляменту д-р К. Папроський запевняючи, що уряд Алберти підтримує багатокультурність.

Промовець висловив свою радість, що має змогу привітати молодь на цьому Шевченківському концерті, бо самий у дитинстві ходив до Рідної Школи Своє коротке слово сказав англійською мовою, закінчив українською.

„І мертвим і живим і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє" Т. Шевченка виконали учні Курсів Українознавства з трьох вищих клях (III, IV і V — сім хлопців і сім дівчат). Збірну деклямацію підготовив заступник управителя Іван Бумбак. Кожний з учителів знає, як важко підготовити збірну деклямацію взагалі. Що ж тоді говорити про збірну деклямацію такої трудної поеми Т. Шевченка, якою є його „дружнєє посланіє"? Очевидно тільки рецитатори, які закінчили драматичну школу й обдаровані окремим хистом, щоб передати слухачам глибину думок „дружнього послання", здатні її виконати до нюансів. Якщо підійти з такою міркою до збірної деклямації учнів Курсів Українознавства „дружнього послання" ,тоді треба сказати, що всі зусилля і важка праця викладача української літератури імови І. Бумбака увінчалась успіхом і всім виконавцям належиться признання.

Першу половину програми закінчили діти Рідних Шкіл: св. Івана, св. Михайла, св. Іллі і св. Андрея, які під проводом дириґента Є. Вавринюка, відспівали дві пісні: „Рідна мова", муз. Є. Вавринюка та „Слава Кобзареві", муз. І. Недільського, при фортепіяновому супроводі п-і П. Цимбалюк з тим, що вірш „Мово рідна" деклямувала, кожну строфку окремо, учениця Л. Єринюк.

Другу частину програми почали учні Рідної Школи св. Василія В. вдатною інсценізацією до слів Тараса Шевченка „Садок вишневий" при супроводі музики з оркестрою з тим, з голосників передано текст цієї перлини Шевченкової поезії в англійській мові, а виконавці відспівали її в українській мові. Її інсценізація — це був гарний балет. Головну доповідь, дуже добре обдуману і складену та рясно заквітчану цитатами з поем і поезій Т. Шевченка і цитатами найновіших поетів про значення його-ж виступу і творчости, виголосила само впевнено і доброю дикцією Леся Цинцар, учениця IV року Курсів Українознавства ім. І. Франка. Її 4 товариші (ки) теж підготовили добрі доповіді на святкування Шевченкових роковин, але очевидно всі не мали змоги їх виголосити. Добре було б, щоб виступили з своїми доповідями в обох молодених організаціях: „Пласті" і „Сумі", до яких належать усі п'ятеро.

Вірш „Сонце заходить" віделямувала учениця А. М. Матанович з Рідної Школи св. Покрови. Сольоспів „Ой одна я одна", муз. М. Лисенка, виконала добре теж учениця IV року Курсів Українознавства, Галя Дитиняк при фортепіяновому супроводі, свого брата Юрка Дитиняка, вже абсольвента цих же ж Курсів. З черги учні Рідної Школи парафії св. Іллі деклямували: О. Горобець — „Хустину" Т. Шевченка, В. Островерха — „Шевченкову могилу" Б. Грінченка, а В. Драганчук — „Привіт дітей батькові Тарасові" М. Підгірянки.

Концерт закінчено сценічною картиною „Золотий Колос" в укладі і підготові довголітньої учительки Рідних Шкіл і виховниці пластової молоді п-і С. Климкович, яку виконали дійсно дуже добре учні 5-ої і 6-ої кляси Рідної Школи парафії св. Юрія Побідоносця. Їхня українська мова дуже гарна, а головний виконавець ролі малого Тараса (учень Британ) почувався на сцені немов добрий актор. Свій виступ закінчили учні національним гимном „Ще не вмерла", що його відспівали з ними всі приявні. Слід підкреслити, що концерт звеличав своєю приявністю Владика Ніл та три українські посли до провінційного парляменту, як теж узяло в ньому численну участь духовенство обох Церков та учителі Рідних і державних шкіл. Оформлення сцени в руках мистця В. Доброліжа. Постать молодого поста на тлі синяви неба, а по боках роки 1814-1972.

м.х.

win $150 in cash 1st prize
OFFERED BY orest studios
2nd prize $75
3rd prize $50
to celebrate their 20th anniversary
the brides of 1972 contest ....
PHONE FOR APPOINTMENT TODAY — 479-3171
8733-118 ave. edmonton,

BAYDALA DRUGS
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)
- Parkdale (Cor. 103 St. & Jasper Ave).
- Royal Alex Place (Cor. 101 St. - 111 Ave.)
- Super B Drug (Cor. 95 St. - 118 Ave.)

— EDMONTON —
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

ВИНАЙМАЄМО
НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ
на родинні і громадські імпрези
Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.
Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)
12726 — 119 стріт. Телефон: 455-4906 або 454-1177

Пачки до Европи й Азії
Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва і готові речі всякого роду.
Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.
Оплата за висилку пачки з Англії 14.75 дол. без різниці, чи пачка коштує 60.00 дол. чи 300.00 дол.
М. Лаврин
Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

УВАГА! УВАГА! НОВА АДРЕСА!
ФУТРА
ВЕЛИКИЙ ВИПРОДАЖ ФУТЕР, ЖАКЕТІВ ШАЙОК ТА КОВНІРІВ
35% ЗНИЖКИ
Persian Lamb, Mouton Lamb, China Mink, Hudson Seal, Squirrel, Muskrat & French Seal Coats & Jackets. Caps, Collars & Muffs.
REPAIRING, REMODELLING & RELINING
Пишіть за інформаціями, або зайдіть особисто до:
DOMINION FURRIERS
10012 - 101A Ave., (Rear) Edmonton, Alberta
напроти McLeod Building
Phone: 422-4386 Res.: 455-3229
А. Колодка, власник

КРАЙОВА УПРАВА
Українського Католицького Юнацтва
організує **„Велику подорож по Україні та Західній Европі".** Ця подорож триватиме повних шість тижнів від **6-го липня до 17-го серпня 1972 р.**
В програми подорожі відвідати: Італію, Австрію, Швайцарію, Німеччину, Мадярщину, Румунію, Югославію, Туреччину, Грецію, Болгарію і також Україну.
Кошти подорожі, помешкання, харч та особисті видатки будуть виносити приблизно **925.00 дол.**
Зацікавлених подорожжю та тих, що хочуть мати більше інформацій, просимо писати до:
U.C.Y. National Executive
c/o Miss Sandy Kunanec (Trip Secretary)
38 Meadarn Ave., TORONTO 19, Ont.

Великопісні духовні вправи в церкві св. Юрія

В днях від 20 - 26 березня відбудуться в церкві св. Юрія Побідоносця в Едмонтоні духовні вправи.

Духовні науки голоситиме двічі денно о. д-р Ігор Мончак з Монреалю: о год. 9 рано підчас св. Літургії та о год. 7.30 вечора підчас Молебня.

Перша духовна наука в понеділок 20 березня о год. 7.30 веч.

—o—

Повідомлення про Богослуження, імпрези, чайні прийняття до поміщення в „Українських Вістях" приймаємо лише до понеділка полудня перед появою „Українських Вістей."

ДЕ, ЩО, КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Субота, 18 березня:

о год. 7-ій вечером сходини гуртка книголюбів у п. С. Климкович, 10974 - 116 вулиця.

* * *

Неділя, 19 березня:

о год. 2-5 попол. в залі УНД-ому „весняний чай" Другого відділу т-ва „Добра воля" катедральної парафії. В часі прийняття роздача нагороди за найкращі писанки. Нагороди роздасть албертський міністер культури, молоді та розваг Г. Шмід.

* * *

о год. 7.30 вечора загальні збори членів Українського Народного Дому, 9620 - 109 Авеню.

* * *

Субота, 25 березня:

Доповідь проф. Богдана Боцюркова на сесії НТШ на тему „Церква в Україні", заля УНО, 98 вул., 7 год. 30 хвилин вечора.

—o—

Доповідь професора І. Рудницького

У неділю, 26 березня ц.р. о годині 8-ій вечора в залі УНО 10629 - 98 вул. відбудеться „ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ ВЕЧІР", присвячений тільки поемі „Гайдамаки". Доповідь про Шевченкові „Гайдамаки" прочитає проф. д-р Іван Рудницький, професор Албертського університету. Хор „Дніпро" буде співати пісні із поеми „Гайдамаки", а М. Дитиняк і Р. Осташевський прочитають уривки із поеми.

Управа УНО в Едмонтоні сердечно запрошує все українське громадянство на цю оригінальну імпрезу.

Кол. член катедральної парафії на студіях у Римі

Роман ЛАГОЛА

(Ю.К.) — Роман Лагола, син Івана й Катрусі з Нечаїв, парафіян катедральної парафії св. Иосафата в Едмонтоні, народився в Едмонтоні 1954 р. Був він членом Вівтарної Дружини й Юного СУМ-у. Рідна Школа, а найбільше батьківський дім дали йому добре знання української мови й защіпили любов до всього рідного. Ще малим хлопчиною Роман леліяв думку, що стане колись священиком. Закінчивши сьому клясу, не маючи ще навіть повних 13 років життя, забажав він поїхати до Риму й записатися на студії до Малої Семінарії ім. св. Иосафата.

Хоч як важко було батькам розлучатися з молоденьким сином, вони без вагання вислали його в далекий світ, щоб допомогти йому вступити на дорогу, по якій найкраще може дійти до того стану, в якому найкраще зможе послужити Богові та своєму народові.

Перші два роки побуту в Римі були для Романа важкі, але він переміг усі трудноці. Тепер він в Семінарії вже п'ятий рік, а в 1973 р .він повинен закінчити середну школу („Гай-скул").

Мала Семінарія дає Романові не лиш відповідну й здорову освіту, але теж допомагає виробити правий характер. То видно з його листів, з яких пробивається пошана до батьків і старших та любов до рідної Церкви й народу. „Я про вас не забуваю" — пише Роман в недавному листі до свого кол. пароха — „виблагую ласки в Бога...„ щоб допомагав вам у невтомній праці".

То велика потіха для катедральної парафії, що має поміж своїми дітьми когось, що на нього може покладати надію, що посвятиться на службу Богові й рідній Церкві.

Розуміючи, що цьому своєму „одинакові" треба давати моральну та матеріяльну підтримку, Апостольство Молитви при катедрі і одна з його членкинь склали в минулому році Романові 200.00 дол. стипендії. А цього року хлопці катедральної Вівтарної Дружини переслали свому кол. членові дарунок в сумі 100.00 дол. з найкращими баженнями. Також катедральне Товариство мужчин виплатило відповідну суму на стипендії для двох студентів, а саме Малої та Великої Семінарії в Римі, які походять з нашої Єпархії.

Цей шляхетний почин треба привітати з радістю, бо ж „нарибок" в наших так проріджених священичих рядах річ найконечніша й старання про нього повинно лежати на серці всім, хто бажає, щоб наша Помісна Церква, а з нею й наш нарід жили й розвивалися.

—o—

Підготовляється новий бріф в справі багатокультурности

(пс) — Едмонтонський Відділ Комітету Українців Канади і Клюб професіоналістів і підприємців підготовляють новий Бріф в справі багатокультурности в Алберті, в зв'язку із конференцією в тій самій справі, яку заплянував новий уряд Алберти на червень, ц.р. Загальні збори Клюбу УПіП, які відбулися 26 січня, ц.р., покликали до підготови Бріфу, з правом кооптації, проф. д-ра М. Лупула і П. Саварина. З черги КУК, на своїх зборах, пп.Лупула і Саварина потвердив, а згодом комісія Бріфу уконстантинувалася в такому складі: П. Саварин — голова, д-р М. Лупул — заступник, адв. Л. Дікур — секретар і пп. Р. Осташевський, В. Косташ і В. Кобилюк — члени. 6 березня відбулися перші сходини цеї комісії.

Бріф цим разом вже не буде домагатися визнання багатокультурности в Канаді, конкретно — в Алберті, а прийме це як безспірний факт, покликаючись на „Білий документ" попереднього уряду Алберти, за прем'єрства п. Г. Строма, із 16 липня 1971 р. і на заяву прем'єра Канади, П. Е. Трюдо, в парляменті, із 8 жовтня 1971 р. Зате цим разом Бріф піднесе ряд конкретних домагань — визнання багатокультурности в практиці. Зокрема, Бріф має на меті поставити пропозицію, щоб новий албертський „Закон людських прав" (Бил оф райтс) визнав право всім етнічних груп на рідну мову і культуру. Як відомо, новий уряд Алберти, 2 березня ц.р., проголосив „Закон людських прав" (Бил оф райтс) **першим законом,** тобто — законом понад всі інші закони, і він включає такі традиційні свободи як свободу слова, зібрання, преси, власности ітп. Бріф буде домагатися включення ще й свободи (тобто права) рідної мови і культури.

Мова має звичайно дві головні функції: як засіб комунікації, і як засіб плекання культури. В Канаді офіційними мовами є англійська та французька, але тільки як засоби комунікації. Зате всі мови є рівні коли йдеться про них як засоби плекання етнічних культур. Ця ріжниця надзвичайно важна, і на ній комісія думає побудувати свій бріф, домагаючись урядової підтримки багатокультурности в практиці, тобто: в законодавстві, шкільництві, адміністраційній політиці, мистецтві чи в самих середниках комунікації навіть, таких як радіо, телевізія, фільми ітп. Самозрозуміло, що все буде залежати від нас самих, нашої живучости, але коли ми докажемо нашу потребу і охоту, то урядові чинники повинні допомогти нам конкретно, тобто — теж фінансово.

Сьогодні трудно сказати, що бувби зробив уряд соціяльного кредиту, коли б був знову прийшов до влади, Факт є, однак, що новий, консервативний уряд, хоче сам розглянути проблему багатокультурности в Алберті й сам прийти до певних заключень. Тому постава нашої спільноти в найближчих місяцях буде мати велике значення. Знову буде нагода показати, що ми народом зрілим, який дорожить своїм минулим, а тим самим — гідний кращого майбутнього.

Поради і побажання щодо бріфу проситься подавати членам комітету, який приготовляє цей бріф. Бріф повинен бути виготовлений до кінця квітня ц.р.

—o—

Сценічна вистава „В чужому пір'ю"

Сцена є одним із виховних чинників нашого суспільства, зокрема молоді й дітвори. Сцена виховує й образує. Сцена ширить нашу мистецьку культуру. Зі сцени лунає щире українське слово. Зі сцени ллється чудова українська пісня й усе те доходить до молодих українських душ й залишає незатерте враження.

Тому то Едмонтонська пластова станиця, які від самого початку свого існування займається вихованням молодого покоління й вклала вже багато праці для збереження її української духовості, приготовляє тепер діточу виставку-казку зі співами й балетом „В чужому пір'ю". Сама виставка є дуже повчаюча з виховним моральним підходом. В ній виступають самі молоді артисти — діти, що з молодечим запалом та ентузіязмом виконують поодинокі ролі.

Вистава „В чужому пір'ю" відбудеться в неділю, 16 квітня о год. 7-ій вечора в залі УНО.

Просимо всі інші українські організації взяти це до уваги й того дня не влаштовувати інших імпрез, а громадно прийти на виставу „В чужому пір'ю", щоби своєю приявністю виявити зацікавлення діточими та молодечними поривами.

—o—

Великий концерт Миколи Лисенка

Цього року припадають дві річниці великого українського композитора, „Батька української музики", Миколи Лисенка, а саме 130 років від дня народження і 60 років від дня смерти.

Комітет Українців Канади в Едмонтоні заплянував відзначити ці річниці великим концертом із творів Лисенка у Ювілейній Авдиторії 5 листопада 1972 р. З тої нагоди йдуть старання, щоб в тій же Ювілейній Авдиторії поставити погруддя Лисенка, якого відкриття мало б відбутися перед концертом. У концерті, на якому будуть співані вперше в Едмонтоні великі кантати Лисенка, візьмуть участь запрошені солісти з поза Едмонтону.

До участи у хорах, що будуть виступати на концерті Лисенка запрошуємо всіх охочих співаків і співачок. Проби хорів (чоловічого, жіночого і мішаного) будуть відбуватися що другий понеділок в залі УНО. Перша проба буде 20 березня 1972 року в годині 7:30 вечора.

—o—

Слухайте релігійних радіопередач

Щопонеділка о 8.30 вечора з едмонтонської французької радіостанції Се-Аш-Еф-А (680 кц) пересилається програма Централі українців-католиків Едмонтонської єпархії.

—o—

Молодь на з'їзді ЛУКЖ

(закінчення з 2 стор.)

лицизму не є згідне з духом часу. Та Едмонтон далеко від Риму!

Нашій церкві закидали деякі панелісти надто великий консерватизм, мовляв, у Римо-католицькій Церкві впроваджують різні зміни, а в нас їх нема, або приходять набагато пізніше. Були побажання, щоб церквою радили миряни. То, зрештою, популярні погляди між сьогоднішньою молоддю.

Погляди на мішані подружжя та родинне життя були дуже різні. Відповіді на ці питання внесли трохи гумору та сміху серед присутніх.

Крім молодих панелістів у дискусії весь час брала участь голова Крайової управи ЛУКЖ д-р С. Потоцька. Її розважні слова вносили до дискусії елемент зрілого та практичного підходу, чого бракувало молодим дискутантам. Як велика прихильниця народнього мистецтва, д-р Потоцька весь час акцентувала етнографічну сторінку українства. Модератором дискусії була п-і О. Саварин, що вміло вив'язалася зі своєї ролі. Її представила п. Буртняк, яка відкрила дискусію гарною українською мовою.

З уваги на велику скількість питань, які поставлено панелістам, слухачам залишили мало часу для участи в дискусії. Все ж декілька з них висловило свої завваги, як пані Петецька, Бумбак та Кейван, теж о. М. Дядьо. З-поміж присутньої на залі молоді забирало слово п-а Папірник, висловивши дуже позитивні думки на тему української ідентичности у Канаді.

Моє враження з панелю: українська молодь, навіть англомовна, зацікавлена своєю культурною спадщиною і своєю Церквою й хотіла б більше про ті речі знати. То без сумніву, позитивне явище, яким можна лише радіти. Зате тривожить питання, чому ніхто не подбав, щоб дати їм потрібні інформації. То ж молодь зорганізована в УКЮ. Маймо надію, що центральні католицькі організації, а теж священики звернуть на це увагу й постараються заспокоїти зацікавлення молоді. Розбуджений інтерес до українства, будь він спричинений політикою многокультурности, будь подіям в Україні чи боротьбою нашої Церкви за самобутність, треба піддержати.

З'їзд ЛУКЖ відбувався під кличем „Наша відповідальність перед будуччиною". Майбутнє вже ставить вимоги у формі зацікавлення молоді українською культурою та Церквою. Подбаймо, щоб дати їм відповідні інформації.

20 березня — Передвеликодня наука о. М. Дядьо

27 березня — Передвеликодня наука о. М. Дядьо.

УСПІШНИЙ З'ЇЗД ЛІГИ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЖІНОК

(Закінчення з 1 стор.)

сильну віру в Бога. „Такої віри годі сьогодні знайти" — сказала доповідачка. Мусимо дбати про наше сумління, його треба виплекати. Мусимо виплекати ці ідеї, які гідні в Божих очах і згідні з Божими заповідями. Треба нам позбутися почуття меншевартости. Мусимо дбати про світлички, садочки, дбати про позашкільну активність шкільної молоді, піднести духове життя молодих матерей, учитись української мови, вживати її та пізнати нашу правдиву історію. Наша будучність — то молодь, то важнійші думки д-р С. Потоцької.

Друга з черги доповідь нашого духовного асистента о. д-р Е. Камінського: „Сучасний стан Української Помісної церкви була присвячена положенню нашої церкви після 5-го Єпископського Синоду", (вона буде друкована в „Українських Вістях").

Привіти від Організації Українок Канади в Едмонтоні, Єпархіяльної Управи ЛУКЖ в Саскатуні і Торонті закінчили цю святочну сесію. Після перерви слідували звіти відділів ЛКЖ.

ЗВІТИ ВІДДІЛІВ ЛУКЖ

На з'їзді було 70 делегаток із 19 відділів, які склали звіти. Три відділи прислали письмові звіти й привіти для з'їзду. Звіти відділів були цікаві, бо їхня діяльність була дуже ріжноманітна.

Найбільшу ініціятиву й працю вони присвячували здобуттю фондів на сплату довгів за будови церков та їхнє вивінування, поважні ремонти в церквах та вдержання парафій. Усі відділи вели харитативну діяльність, допомагаючи потребуючим, збираючи фонди на різні харитативні цілі, як Коммюніті фавнд, Кенцер Сосаєті іт.п. та відвідуючи хворих по шпиталях і домах для старших. З вдоволенням можна ствердити, що в останніх роках поширено культурну працю по відділах. Відділи дають поміч при катехизації дітей при парафіях, рідним школам і садочкам. Також в тих місцевостях, де є навчання української мови в державних школах, дають стипендії для визначних учнів в українській мові. Усі відділи відзначили День ЛУКЖК.

ВАНКУВЕР, Б.К.: Приявні дві делегатки. Звітувала голова відділу Т. Кітура. Відділ має 60 членкинь і близько 60 прихильниць, що помагають в різних комітетах. При парафії існує рідна школа і провадять курси українських танків. Провадять також курси вишивання і писання писанок, які демонстрували на телевізії. Відвідують хворих по шпиталях, дають кожних свят поміч потребуючим. Беруть участь в працях Комітету Українців Канади і в святкуваннях 100-ліття Британської Колюмбії.

Для здобуття фондів для парафії, ЛУКЖ уладжує підприємства головно обіди й помагає при переведженні парафіяльного бінга. З тих доходів відділ ЛУКЖ передав на сплату парафіяльних зобов'язань 17.000 дол. і поміг вивінувати парафіяльну резиденцію.

ВЕГРЕВИЛ: Приявних 5 делегаток. Звітувала голова М. Малко. Відділ має 107 членкинь. Спонзорують і помагають рідній школі і курсам українських танків. Відділ дає стипендію для членів за найкращі оцінки в українській мові. Вислали і оплатили кошти одної дитини на вакаційну оселю. Оплачують релігійні програми в радіо. Закуплено до церкви великий диван і хідник. Зложили 7.500 дол. на закупно площі коло церкви і 1.000 дол. на віднову церкви. Приймали гостю з Бразилії проф. О. Борушенко і показали їй фарми українців в Алберті. На придбання фондів влаштували близько 20 бенкетів, 19 обідів, 4 базарі, пущення іт.п. Видали 2. видання куховарської книжки.

ВЕРМІЛІОН: Присутні дві делегатки. Звітувала голова Геня Стойко. Членкинь 30. Для придбання фондів уряджували підприємства. В часі Різдвяних Свят ходили колядувати. Дали стипендії студентам за українську мову й заохочували дітей вивчати українську мову. Закупили книжки для бібліотеки і рекордову машину для української кляси. Закупили потрібні речі до церкви і дали бл. 2.000 дол. на ремонт церкви. Зібрали на будову церкви 6.500 дол.

ГЛЕНДОН: Присутні дві делегатки. Звітувала голова Вероніка Лучканич. Відділ має 18 членів. Діти ходили колядувати на церкву. Вислали одну студентку на Юнайтед Нейшен Семінар у Бенф. Допомогли влаштувати літну школу для дітей в Глендон. Відвідують хворих в шпиталях, уладжують обіди й підприємства для вдержання парафії. Допомагають в харчуванні дітей в часі катехизації. На ощадностях мають 1,620 дол.

ЛЕМОНТ: Присутна одна делегатка. Звітувала Н. Дмитрук. Членкинь 15. На минулих зборах вписалося 5 нових членкинь. Відділ займався і опікувався катехизацією дітей і покривав частинно видатки. Дбав про порядок в церкві і закупив потрібні речі до церкви: лавки і друге. Тепер збирає фонди на іконостас. Для придбання фондів уладжують обіди, бенкети й різні підприємства. Члени передплачують „Нашу Дорогу".

МОНДЕР: У відділі 70 членкинь. Читали і дискутували доповіді прислані Єпархіяльною управою. Уладили свято Лесі Українки. Дарували її твори в англійській мові до бібліотеки. Опікуються музеєм оо. Василіян. Заохочували студентів вивчати українську мову і давали стипендію за найвищі оцінки. Поширювали журнал ЛУКЖ „Наша Дорога". Гостили проф. О. Борушенко з Бразилії, яка відвідувала українських фармерів в околиці Мондеру і Вегревил. Збирали на харитативні цілі як „Червоний хрест", поборювання пістряка і другі. Висилали пакунки з одежжю для українців в Бразилії й Польщі. Відвідували хворих по шпиталях і домах для старших людей. Уладжують бенкет з ріжних оказій в парафії. Помагали придбати фонди на будову церкви. Приготовили 38 весільних гостин, 23 похоронні обіди, 57 продажів печива та інші. Протягом року передано на церкву 12,000, а 2,000 на Народній Дім.

МИРНАМ: Присутних 4 делегатки, звітувала голова відділу Анна Мельник. Членкинь 52. Помагали рідній школі, катехизації і ведуть курси українських танків. Провадять організацію „Діти Марії" (7-14 літ). Ходили з дітьми колядувати. Влаштували День піонерів, відвідують хворих по шпиталях, старших в домі для старших віком. Уладжують імпрези й підприємства. Прибрані фонди дали на направу і віднову церкви. Видали куховарську книжку. Помагають УКЮ. Придбали 4,000 дол., які видано на потреби парафії.

ТОРГИЛД: Присутних дві делегатки. Звітувала голова Костильнюк. Відділ начисляє 26 членкинь. Уладжують підприємства на сплату нововибудованої церкви, на відкриттю якої уладжено бенкет на 600 людей. Сестри вчать дітей катехизму кожного літа. Дають стипендії для дітей за українську мову. Збирали на харитативні цілі. Кожного року придбано около 1,000 дол. на церкву. За діловий рік 3,000 дол. Відвідували хорих по шпиталях і посилали їм привіти картками.

ТУ ГИЛЛС: З делеґатки звітуватла М. Мариняк, секретарка. Мають 46 членкинь 8 нових (38 і 8). Дали на розбудову церкви 2,500 і 5,000 дол. на церковні бані.

ЛЕВОЙ: 2 делеґатки, 34 членкині. Поширювали журнал „Наша Дорога". Уладжували підприємства на придбання фондів для парафії.

ЛОЙДМІНСТЕР: надіслав письменний звіт. Голова Анна Гуменна. Членкинь 17, уладжують підприємства, а придбані фонди дають на вдержання парафії. Відвідують хворих.

МОРКЕМБ: надіслали письменний звіт. Голова Анна Сацьків. То невеликий відділ, 10 членів, які живуть на фармах. Працюють на свою церкву і парафію.

Усі відділи влаштовують щорічно День ЛУКЖК.

РАВНД ГІЛЛ: присутні дві делегатки. Звітувала голова С. Стрільчук. Відвідували хворих по шпиталях, дали стипендію для студентів. Уладжували підприємства на піддержку парафії.

РЕДВЕЙ: надіслали письменний звіт. Мають 28 членкинь. Уладжували підприємства: мали 4 базарі, три бенкети, 10 весільних обідів та 2 похоронні. Дають стипендії, посилали датки до Югославії й одяги до Бразилії. Дбають про прикрашення церкви, резиденції та парафіяльної залі.

Відвідують хворих і посилають їм картки.

(Продовження буде)

Молодь на з'їзді ЛУКЖ

М. КЕЙВАН

У програму 15 Єпархіяльного з'їзду ЛУКЖ, що відбувався минулого тижня в Едмонтоні, включено дискусійну сесію з молоддю на тему „Українське церковне і суспільно-громадське життя". Тема актуальна й поважна, хоч — на мою думку — надто широка, щоб можна було її обговорити у призначених для панелю двох годинах. Панелістам ставлено дуже багато питань і то залишило надто мало часу на загальну дискусію. Все ж слухачі, до яких і я належала, не жалкували, що вислухали поглядів чотирьох представників молодечих організацій. Те, що я вчула, викликало у мене трохи радости, трохи тривоги. Постараюся з'ясувати ці мішані почування, з якими я покидала дискусійну залю.

Для орієнтації читачів наведу важливіші питання. Вони звучали: чи і чому почуваюся українцем? Чи знання української мови є потрібне і що допоможе нам задержати ідентичність? Яка роля церкви, чим наша церква різниться від римо-католицької, хто рядить нашою церквою? Яка ваша уява про українську католицьку родину, якими повинні бути батьки, що думаєте про мішані подружжя?

Відповіді панелістів були передумані і дуже щирі. Кожний говорив, як думав. Зразу кидалося у вічі, що двоє панелістів, які говорили українською мовою (п-і Пастушенко і п. Маркевич) мають дуже зближені погляди. Інакше, але подібні між собою погляди висловлювали англомовні панелісти (п-а Хаба і п. Шевчук). Вже цей факт говорить, що мова то не тільки механічний засіб комунікації, але що вона — то світогляд. Є вона теж ключем до зрозуміння української проблематики. Відповіді панелістів не залишали сумнівів, що українськомовні набагато краще орієнтуються у цій проблематиці, очевидно тому, що мають доступ до українського друкованого слова. І хоч англомовні панелісти заперечували потребу знання української мови (мовляв багато молоді в УКЮ не знає її й обходиться без цього), вони водночас самі стверджували, що сильно відчувають брак інформацій про країну своїх батьків, її історію та культуру. Теж жалілися, що мало знають про справи української Церкви, бо в англомовній пресі на цю тему дуже скупі інформації. Інколи про це напише щось „Вестерн кетолік", але того надто мало — скаржився один панеліст. Я мала враження, що в них інформації про Українську Церкву не лише скупі, але й не завжди правдиві — почувши твердження, що наш Архиєпископський Собор у Римі не був правосильним, властиво навіть собором не був, бо його не признала Східна конгрегація. Уважаю, що жалі молоді на власну непоінформованість є позитивним явищем. Але їх можна теж розглядати, як докір тим, що повинні б інформувати зорганізовану католицьку молодь про справи нашої Церкви. Виходить, що ніхто того не робить.

Були також різні думки на тему ідентичности, радше назви — українці в Канаді, канадські українці чи канадці українського походження. На мою думку справа назви не так важна, бо у кожну назву можна вложити різний зміст і річ у змісті, не в термінології. Були теж підкреслювання, що ідентичність є виключно українсько-католицька. Здається, що в часі, коли Рим стоїть так рішуче на позиціях екуменізму (інколи аж за далеко посуненого), надто виразне підкреслювання като-

(продовження на стор. 3)

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

НИЗКА ВРАЖЕНЬ З ПОДОРОЖІ ДО СВЯТИХ МІСЦЬ

ВЕЛИЧАВА БАЗИЛІКА БОЖОЇ МАТЕРІ В ВІДПУСТОВІЙ МІСЦЕВОСТІ ЛЮРД

о. М. Сопуляк

АВТОБУСОМ ДО ЛЮРД

Черговою ціллю нашої прощі було славне відпустове місто Люрд у Франції. Ми вибралися туди автобусом, бо то осінню з Мадриду найвигідніша дорога. Урядничка бюра подорожі — до речі англійка, яка працює в тому бюрі вже через кілька років й навчилася добре говорити по еспанськи — сказала нам, що нам дають найкращого водія, якого мають, бо дорога до Люрд далека й досить важка.

Що водій дійсно був добрий, ми переконалися в часі нашої поворотної дороги з Люрду. Тому, що замовлення на наш політ з Еспанії до Риму, а відтак до Єрусалиму, не було підтверджене, ми не знали, чи будемо летіти до Риму з Мадриду, чи може з Барсельони. Цю справу приобіцяла нам поладнати наша симпатична англійка з бюра подорожі й умовилася з нами, що ми з дороги до неї зателефонуємо й вона нам скаже, звідки ми поїдемо й де евентуально будемо ночувати в Барсельоні, якщо нам прийдеться туди їхати.

Наші прочане посхапувалися раненько, щоб бути готовими на час до дороги. Ще далеко перед 7-ою годиною, коли мав бути наш автобус, уже всі ждали в готелевому голі зі своїми клунками. Наш ввічливий молодий водій Міґуель приїхав на час й готелеві послугачі повиносили наші клунки до автобусу, а Міґуель посклав їх. Точно в сьомій годині ми рушили в дорогу, залишаючи за собою ще частинно дрімаючий Мадрид.

Еспанці йдуть спати дуже пізно й не спішаться вранці вставати. В часі одного побуту в Мадриді я приїхав до готелю десь біля год. 10-ої вечером й зайшов до готелевого ресторану, щоб напитися бодай кави. Тимчасом ресторан був порожній, всі столи гарно застелені, а послугачі крутилися біля столів. Як я запитався одного з них, чи ще можна дістати щось з'їсти, він відповів мені,

(закінчення на 7 стор.)

БАТУРИН

Історична повість (24)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Але-ж нового гетьмана треба вибрати всіми вільними голосами, а тепер воно неможливе, бо ворог стоїть на Україні».

* * *

Такого змісту лист привезли московські післанці Голіцинові. Він прочитав і не надумуючися довго подався назад.

Городом знов заволоділа радість. В церквах служили молебен, тішився народ, що Чечель не впустив москалів, нічого так не боялись батуринці, як того. Як би воно не було, а небезпека відсунулась на якийсь час, — може на все. Залога хоробра, старшини досвідні, Кенігзен знає своє діло, гетьман теж не за горами, — чого-ж тоді тратити надію?

Та не тішився Чечель. Він догадувався, що незабаром за Голіцином появиться московське військо й почнеться облога. Треба було дати останні прикази.

Чечель казав позривати мости на Сеймі, щоб коли не припинити, так відтягнути на якийсь час переправу московського війська. Для обложених ті мости вже непотрібні. Що мали привезти до міста, привезли, хто з сіл і хуторів мав приїхати, приїхав, і Чечель дав приказ.

Затріщали поруччя, спадаючи в воду, заломився поміст; що можна було з лівого боку перекинути, на правий, перекидали, щоні, пускали на ріку, щоб хвиля несла. Поспішно підрізували палі і стовпи, повбивані в ріку бо виривати не було часу, — москалі надходили.

Побачивши, що козаки мости нищать, Меншіков пустив невеличкий кінний відділ робітників. Задудніла земля, застогнали коні під натиском острогів.

Теслі й пйоніри міряли очима віддаль між московськими їздцями і Сеймом і дальше робили своє діло.

Ще кілька стовпів, хоч з другого боку підрізати, ще треба перевести човни, що їх забуто в шуварах, ще бельки забрати, щоб ворог не мав готового матеріялу під рукою, — ще — ще!

«Кидайте міст!» — гукали їм з валів. — «Біжіть, бо замикаємо брами!»

З жалем дивилися на недокінчену працю. Бігли в замок. Двох смільчаків борикаються з глибоко вбитим палем. Вирвали і його та пустили з водою. Хай пливе і хай дає людям знак, що Батурин зірвав за собою останні мости.

«Скоріше! Скоріше!» — принаглювали їх з мурів . . .

Ускочиии . . .

Чечель казав брами позасипати землею.

Сотні мотик кинулися рити землю. Сотні тачок привозили її з майданів і огородів. Брами затачено землею, камінням, старим деревом, непотрібними возами так, що хоч би їх ворог і відчинив, так мусів би прокопуватися крізь той насип, а це нелегка річ.

* * *

Сонце продиралося крізь осінні хмари й освітлювало московські полки, що наближались до Сейму. Підходили і поза віддалею гарматнього стрілу ставали на полях табором. Все нові прибували, піші й конні, гармати й вози, гнали стада худоби, везли хліб.

Обложені дивились на тую каравану, на той живий обруч, котрим Москва збіралася скувати і здавити Батурин, як удав торощить кости своєї жертви.

«Більше ворога, більше чести!» — доповідали сміливійші.

Кенігзен з файкою в зубах ходив від гармати до гармати, розмовляючи з гарматчиками й роздаючи їм прикази.

Міщани бігали з одного кінця городу в другий. Кожний хотів побачити ворога на власні очі, чи великі його сили, кілько гармат, чи витримає Батурин їх напір? Впрошувалися на замок. Але туди впускали тепер уже лише спосібних до оборони. Інші мусіли вдоволятись тим, що від других зачули.

«Москалів, як сарани, як круки злітаються на Батурин. Готуються переходити Сейм, хочуть направляти мости . . .»

Кенігзен викотив з замку шість гармат і дула їх справив на московське військо. Ще трохи і вони промовлять своє слово, — почнеться бій.

Найстрашніші перші стріли, перший рев гармат; пролунає і вухо привикне. До всього привикне чоловік, — потішали себе батуринці.

Аж, гляди, через Сейм переправляється кількох людей. І знову біла хоругвка в одного на спису.

І знову: «не стріляй, приказу жди!»

Батуринці пізнають сотника Жарковича.

І він тут, нащадок гарних предків, на службі у москалів? Сором!

«Чого тобі?»

«Від світлійшого з останнім словом приходжу. Пустіть!» гукає Жаркович.

«Ми вже двічі те останнє слово чули, а пустити не маємо куди. На замок і миш не просмикнеться».

«Спізнилася його милість, пан сотник», — починають глузувати з нього.

«А хочеться до своїх, правда? Що ? Хочеться свого борщу і добрих вареників поїсти».

«Мабуть наскучив московський квас».

«І позаушники його світлости князя».

«Не сором тобі, сотнику, нам у вічі лізти?»

«Зрадницьке діло робиш!» — кричали йому.

«Я на вас хлібом, а ви на мене каменем», відповідає Жаркович.

«Кращий наш камінь від твоєго хліба», — кажуть йому і радять вертати з чим прийшов.

«З останнім рятунком приходжу, впустіть, а то пожалуєте», — остерігає їх сотник.

«Не жалуємо, що не впустили князів, обійдемось і без сотника Жарковича».

«Обійдеться циганське весілля без марципанів».

Насміхаються.

«Кров ваших батьків і дітей впаде на голови ваші! Пустіть!»

«Як впаде, то не на нас, а на таких зрадників як ти».

Розмові не видно кінця, аж від Чечеля приходить приказ, щоб Жарковича витягнути по стіні».

«Найкраще б», — радять козаки, — «петлю йому спустити, хай всуне туди голову, а тоді ми вже й потягнемо».

«Ще й високо», додають другі, — «там де і слід такому собаці!»

Насміхаються, а всеж таки слухають Чечелевого приказу. Спускають довгу і сильну линву з петлею на долині.

Жаркович суне туди правий чобіт.

«Не робіт, а голову сунь!» — кличуть.

«Голову, кажуть тобі!»

Жаркович руками чіпається линви і пробує, чи нога кріпко стоїть: «Тягніть!»

«І кишки витягнемо з тебе, як попросиш», — відповідають йому зпоза муру, налягаючи на линву.

Жаркович спинаєть с я вгору.

«Тримай, щоб не випустив з рук!» — приказує сотник, що пильнує тієї «факції».

«А може б так справді пустити?» — радяться козаки. Жили їм понабігали на руках, як посторонки, бо таки є що тягнути.

«Їй Богу, не вдержу!» репетує один. «Поможіть, а то пущу того медведя, що на липу за медом лізе».

«Не пускай! Не бійсь, не забється, як кіт на всі чотири впаде, краще давай його тут. Ми вже йому...»

Тягнуть.

«Та бо з тебе, сотнику, линволаз. Тобі б у Москві по мачті спинатися, може б пляшки горілки доскочив».

Нарочно не спішаться. Як Жаркович доліз до середини стіни, стають.

Кажуть, що линва вривається, протерлася до гострого муру.

Жаркович в крик! «Це знущання над послом від його світлости?»

«Над зрадником України», — поправляють його.

«Хай трохи наїсться страху, худоба», — заспокоюють сотника, котрий гукає на них, щоб скорше тягнули.

«Пізніше прийде, пізніше обірве», — кажуть, — «бо народ йому не дарує».

І дійсно народ не дарував. Як тільки сотник Андрій Жаркович переліз через мур, сто рук простягнулося до нього, сто кулаків, як довбнями стало окладати його.

«Царський прислужник!»

«Москалів на нас веде!»

«Катюзі по заслузі!»

Кидали ним з рук до рук, як мячем, приперли до муру, і плювали в лице. Сердюки ледви вихопили Жарковича живим із рук товпи, та ледви довели до Чечелевої кватири.

* * *

Довго не міг сотник Жаркович прийти до себе. Виплював два зуби, познімав жмутки вирваного волосся з чемерки, насилу обмився і поперевязував рани.

«Гарно в вас, пане полковнику, вітають царських післанців», — сказав до Чечеля з докором.

«Які гості, так їх і вітають», — відповів Чечель.

«З чим, пане сотнику, приходиш?» спитав.

Жаркович переводив дух. Його обступили Герцик, Гамалія, городничий і другі.

«Напийтеся води», — радили. («Із Сейму» — докинув хтось стиха.)

«Дайте чоловікові горілки», — радив Гамалія. — «як є, так є, а всеж він козак».

Подали. Жаркович покріпився і заспокоївся трохи. «З чим приходжу, питаєш, пане полковнику», — почав повертаючись до Чечеля. — «з доброю радою, щоб ви впустили князя Меншікова і його військо. Попросіть його, може простить, а так чекає вас велике лихо. Не устоятись вашому Батуринові проти сили армії його величества царя».

«Цього ми не сміємо зробити», — відповіли йому.

«Чому?»

П'ЯТА НЕДІЛЯ ПОСТУ

26 березня

ЛИСТ ДО ЄВРЕЇВ: зач. 321

Брати, Христос, явившись як первосвященик будучих дібр, через більшу і звершенішу скинію, не зроблену руками, або не з цього світа, ані через кров козлів або телят, але через власну кров увійшов раз до святині, осягнувши вічне відкуплення.

Бо коли кров козлів і волів і попіл ялівки, окроплюючи, освячує осквернених до чистоти тіла, оскільки більше кров Христа, що Святим Духом приніс себе самого непорочного Богу, очистить нашу совість від мертвих діл на службу живому Богові.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАРКА: зач. 47

У той час узяв Ісус дванадцятьох і почав їм говорити, що з ним має статись: „Оце входимо в Єрусалим, і Син чоловічий виданий буде первосвященикам і книжникам, і засудять його на смерть і видадуть його поганам; і глумитимуться над ним ,і битимуть його й уб'ють його, а по трьох днях воскресне".

І приступають до нього Яків і Іван, сини Заведеєві, кажучи йому: „Учителю, хочемо, щоб те, чого просимемо, ти зробив".

Він же сказав їм: „Чого ж хочете, щоб я зробив вам?"

Вони ж сказали йому: „Дай нам, щоб один праворуч тебе, а один ліворуч, сиділи ми в твоїй славі".

Ісус же сказав їм: „Не знаєте, чого просите. Чи зможете пити чашу ,що я п'ю, і христитися хрищенням ,що я хрищуся?" Вони ж відповіли йому: „Можемо".

А Ісус сказав їм: „Чашу, що я п'ю, питимете, і хрищенням, що я хрищуся, христитиметесь, а сидіти праворуч мене та ліворуч, не моє це давати, але кому приготовано". І почувши десять, почали негодувати на Якова й Івана.

Ісус же, покликавши їх, каже їм: „Ви знаєте, що ті, що вважаються володарями народів, панують над ними. Не так же буде у вас; а хто у вас хоче бути великим, нехай буде вам слугою, а хто хоче бути першим, нехай буде всім слугою. Бо й Син чоловічий не прийшов, щоб служити йому, але щоб послужити й дати душу свою у викуп з багатьох".

ДОБРІЙ ПАМ'ЯТІ ХРИСТОВОГО СВЯЩЕНИКА

о. В. ТАРНАВСЬКИЙ

бл. п. о. Дмитро Базюк

В ранніх годинах у четвер 3 лютого перестало битись серце ще одного українського священика — слуги в Христовому винограднику, бл. п. о. Дмитра Базюка. Його ненадійна смерть отворила глубоку рану не тільки у серцях найближчої родини, але й у повірених його духовній опіці вірних у парафіяльній окрузі Гай Прері, чи радше на цілій північній частині Едмонтонської епархії, т. зв. Піс Рівер околиці, а вже найбільше в душі Преосвященного Владики Ніла, що так важко відчуває потребу священиків у своїй епархії.

Народився бл. п. о. Дмитро Базюк на стрийщині, в селі Добряни в Україні, в родині Михайла й Анни Базюк 20 червня 1905 р. Там він покінчив народню школу, а гімназійні студії в Стрию. Вислуживши за польської окупації військо, вписався на студії у Богословській Академії у Львові. Закінчивши їх успішно, 1936 р. одружився зі Стефанією Рудакевич. Єрейські свячення прийняв 6 квітня 1938 р. і зразу перейшов на душпастирську працю, що тернистим шляхом вела його сливе від самих початків.

Цей шлях ще більш болючий був, коли 1942 р. німецька влада забирає покійного о. Дмитра до війська, висилаючи на фронт над Дніпро а опісля Дон, а 1943 р. аж під Ленінґрад. Майже чудом врятувавшись від смерті, що нераз заглядала йому в очі, бл. п. о. Дмитро 1944 р. дістається до Горішної Австрії, де віднаходить свою родину в селі Ашах. Дякуючи доброму серцю лінцького єпископа, покійний вертається у любу душпастирську працю, на якій перебуває до кінця 1950 р. у таборах переміщених осіб.

1951 р. за старанням Преосвященного Владики Ніла бл. п. о. Д. Базюк переселюється до Канади на душпастирську працю в Едмонтонській епархії. Тут працює він в душпастирських округах Голден, Редвотер, Равнд Гіл і Гай Прері — чи радше в цілій околиці широкого Піс Рівер.

Про свою душпастирську працю на Піс Рівер писав покійний до свого друга о. Е. Дмитрука так: „Далекі віддалення поодиноких душпастирств тут на Півночі мене мучать. З літами вже опадають сили і нелегко їздити сотками миль, відправляти в слабо огрітих церквах. Тягну, як можу, але колись станеться таке, що сили упадуть і всему прийде кінець". Цей кінець прийшов так ненадійно, що до глибини душі потряс усіми, хто знав покійного.

Був бл. п. Д. Базюк людиною погідної вдачі. Добрим товаришом показався ще в часі теологічних студій, був веселий і жартівливий і тому все такий бажаний у товаристві. Творець обдарував його прегарним і мелодійним голосом, що надзвичайно низькими тонами окрашував хор питомців львівської духовної семинарії. Був він незаступимим „контристом" в прегарному своїм складом крилосі в львівській семинарицькій церкві Святого Духа. Добрим товаришом-священиком був покійний ціле своє життя, то й не дивниця, що на вістку про ненадійну його смерть з'їхалися всі, хто тільки міг, його співбрати Едмонтонської епархії, щоб під проводом Преосвященного Владики Ніла та співучасті синкела епархії Всесв. о. митрата В. Лаби та канцлера о. митрата М. Сопуляка справити покійному своєму другові як мога гарний і достойний священичий похорон, що відбувся в середу 8 і в четвер 9 лютого в катедральному храмі священомученика Иосафата.

На українському цвинтарі виросла вже 4-та могила українського священика так розлогої, а так спрагненої ревних священичих рук нашої епархії. Пращаючи покійного о. Дмитра, товариш студій Всеч. о. Є. Дмитрук у глубокозворушуючій проповіді накреслив не тільки сильветку померщого о. Д. Базюка, але сильними красками змалював працю кожного Христового священика: „життя священика — говорив проповідник — це цінна тканина, низана не тільки людиною, але і самим Богом. З одної сторони — це праця, труди і терпіння того, хто Тайною Священства був наділений окремими дарами і властями священика, а з другої сторони цієї тканини священичого життя — це обильні ласки, що з висот спливають на Бо-

(Закінчення на 6 стор.)

„Мужа незглибимого Божого Провидіння"

(закінчення з 4 стор.)

шого д-р І. Ковальський, голова Крайового Товариства за патріярхат, та інж. Є. Гарабач, від українського робітництва з тієї країни. „Я не в силі висловити усіх почувань, які сповняють нас тепер; нехай мовчать уста і промовляють наші серця!" — закінчив коротке слово голова Спілки Українських християнських робітників Німеччини.

Був ще окремий привіт від однієї, але так відданої Блаженнішому одиниці, а саме парафії Св. Володимира і Ольги в Чікаґо. Його прочитав від отців душпастирів, членів парафіяльної ради та усіх прицерковних організацій д-р Б. Старух, який також передав від цієї парафії дар любови. Діти з тієї ж парафії передали Блаженнішому букет троянд в імені усіх українських дітей, а в той час піднесено ще кущ розкішних азилій від Сестрицтва Покрова Пресвятої Богородиці в Чікаґо.

Привіти переривало часте „Многая літа", що з великим піднесенням співали молоді семінаристи на чолі з о. І. Дацьком.

Промова — дороговказ

Тоді взяв слово Блаженніший Верховний Архиєпископ, який був видимо зворушений. Бажав продовжувати деякі гадки з своєї проповіді в церкві. І тепер у більш безпосередній формі висловив насамперед свою велику вдячність усім тим, що не зважають на різні труднощі і кошти прибули сюди святкувати з ним. Але дякував від серця й усім тим, що бажали тут бути, або зустрічати його деінде в цю ювілейну дату. Бажав би Ювілят висловити подяку і признання багатьом за все, що вони виконали добре для Церкви, народу чи для нього. Може не завжди він мав змогу все це зробити та виявити очікувану увагу, але нехай ніхто не думає, що його добрі діла залишаються без визнання і глибокої вдячности, хочби іноді й не висловленої. Та найбільшою для нас подякою повинно бути почуття виконаного обов'язку, свідомість, що робимо щось доброго для спільноти. Про себе сказав також Ювілят, що він також не очікував і не очікує признання. „Будьте невідомими жовнірами на фронті наших змагань за святу і велику справу".

Може дехто часом зневірюється або, не бачучи скоро і безпосередніх вислідів наших змагань, не знаходить заохоти до дальшої праці — вів своє слово Блаженніший. Для великих діл треба праці довгих років, багато зусиль, великих і малих жертв. Часом вдовина лепта або поданий глечик води рахується в Бога за велику жертву і напевно не залишиться без небесної заплати. І ще раз ствердив просту і святу правду: „Найкраща нагорода це свідомість сповненого обов'язку."

Працю і жертву кожного напевно Всевишній прийме, а історія вже винесе свій осуд і кожному за те віддасть йому належне. Тому не оглядаймося тепер за признанням й нагородами. А якщо йдеться про його особу як Верховного Архиєпископа і Кардинала, то все, що наш Ювілят робить, то не для себе, але для Церкви, для народу, для його теперішніх і прийдешніх поколінь. Дехто думає — міркував далі Достойний промовець, — що в обличчі нинішніх труднощів справа патріярхату пропаща. „Ні, мої дорогі, не пропаща. Було б безумним так твердити, як також твердити, що справа України, волі для нашого народу пропаща". Справа України і справа нашого церковного завершення у патріярхаті то святі справи і вони напевно переможуть, якщо не тепер, то в скорому чи дальшому майбутньому!"

То було справді бадьоре, ясне, переконливе і навіяне здоровим оптимізмом слово Батька до своїх дітей.

Зустрічі, наради, авдиєнції, преса

Присутніх гостили перекуською сестри Св. Анни з Бразилії, ці тихі і золоті працівниці в обителі Св. Сергія і Вакха. Індивідуально гості підходили до Блаженнішого, складали, йому побажання, висловлювали свої почування і знаходили в нього батьківське слово заохоти.

Вечером того ж дня Ювілят відбув спільну вечерю з приїждшими гостями, на якій також був присутнім Митрополит Кир Максим Германюк. Від присутніх вітав Блаженнішого д-р В. Маркусь, який рівнож як теперішній пожилець Риму звернувся до присутніх, щоби своєю моральною і матеріяльною підтримкою сприяли розвиткові інституціям Верховної Архиєпископії в Римі, які розбудовано заслугами і заходами Ювілята.

Того та наступних днів Блаженніший Верховний Архиєпископ приймав на авдієнції окремі групи прочан та поодиноких мирян. Представники мирянських організацій ще відбули з нагоди свого перебування в Римі наради та обміркували ситуацію і нові події в нашій Церкві. До деяких пекучих питань зайнято становище, що опубліковано в окремому комунікаті з цієї наради.

Преса, італійська та міжнародня звернула увагу на цей ювілей та становище Блаженнішого Верховного Архиєпископа, зокрема підкреслюючи його критичний виступ щодо останніх потягнень у нашій Церкві — номінування Владик, їх свячення поза Синодом Церкви та інші екуменічні контакти з Російською Православною Церквою.

Святкування 80-річчя Верховного Архиєпископа в Римі було внутрішнім святом Української Церкви і таким його бажав сам Ювілят .Проте розголос про нього скоро рознісся з уваги на ключеву і критичну ситуацію цієї Церкви так на українських землях, як також і в різних екуменічно-дипломатичних плянах так Ватикану, як і Москви. Українська Церква є сьогодні міжнародною проблемою і тому навіть така річ, як особистий ювілей її Первоієрарха змінився на подію, яка звернула на себе увагу.

Богослуження: березень

о. П. Іванець
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8279
19. — Ярослав
25. Благовіщення — Скаро
26. — Стар

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
19. Смокі Лейк 10.30
26. — Смокі Лейк 10.30

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
19. — Ст. Павль год. 10 рано; субота: від 5 лютого — 7 веч. сповідь
26. — Бонивил год. 10 рано; субота: від 7 — 10 веч. сповідь
31. Вел. П'ятниця — положення Плащаниці — Ст. Павль год. 11 рано; Бонивил год. 1.30 попол.

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph.: 436-3018
19. — Черґіл год. 9.30 нагода до св. сповіді
26. — Менлі год. 9.30 нагода до св. сповіді. Литія і св. Літургія год. 10.30
31. Вел. П'ятн. — Вайлдвуд год. 10.30 положення Плащаниці та свячення пасок; Менлі год. 1.30 попол. положення Плащаниці та свячення пасок

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
19. — Делф
25. Благовіщення Пр. Бог. — Ст. Майкел рано сповідь і вечером год. 7
26. Квітна неділя — Ст. Майкел

о. Ол. Захаріясевич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3835
18. субота — Голден-фарми год. 10 великодня сповідь
19. — Голден год. 8.30; Голден-фарми год. 10.30
25. Благовіщення Пр. Бог. — Голден год. 10.30 співана, пополудні год. 3 до 6 великодня сповідь
26. — Голден год. 10.30 співана

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
19. — Річмонд Парк 10; Просперіті 12.30
26. — Атабаска 10

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
Великий піст: Ту Гилс, щосереди, год. 7 веч.; Новий Київ щоп'ятниці, год. 7.30 веч.

о. Б. Лисак ЧСВВ
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
19. — Ллойдминстер 10.30
25. — Мирнам 10
26. — Мирнам 10; Моркемб 11.30

о. М. Мартинюк
12204 - 113 Ave., Edmonton
19. — Кемровз 9; Равнд Гил 11 і загальні збори
25. Благовіщення П.Б. — Кемровз 9 сповідь, 10 Сл. Божа
26. Равнд Гил 9 сповідь, 10 Сл. Божа

о. П. Петришин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3952
19. — Редвотер год. 9; Вог год. 10.30
25. Благовіщення — Редвотер год. 10.30
26. — Редвотер год. 10.30
30. Вел. Четв. Страсти — Редвотер год. 7 веч.
31. Вел. П'ятн., Пол. Плащ. — Редвотер год. 9; Вог год. 11; Федора год. 1.00

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
19. — Споддеи, у суботу 18-го від год. 2 попол. великодня сповідь
25. — Вилна, Благовіщення н. ст. — у п'ятницю 24-го від год. 2 попол. великодня сповідь
26. цвітна неділя — Вилна, Сл. Божа читана, год. 8 рано, благословлення і роздача шутки
31. Велика П'ятниця — Вилна, год. 10 положення плащаниці

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
19. — Іннісфрі XI ренч, в суботу перед тою неділею вечером 6.30 — 7.30 спов.; Іннісфрі X ренч, в суботу перед тою неділею від 3 — 4.30 попол. вел. сповідь
24. п'ятниця — Іннісфрі-місто — вечером від 6.30 — 7.30 сповідь а потім Сл. Божа
26. — Іннісфрі-місто 10.30

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
19. — Дервент 8.30; Верміліон — субота сповідь 7.30 веч., неділя сповідь 10, Літургія 11
26. — Дервент 8.30; Нортерн Велі, сповідь 10, Літургія 11

САСКАЧЕВАН

Арран — округа
18. субота — Пеллі (Поминальне богослуження за душі померших). В год. 10 рано Співана Служба Божа і парастас
19. неділя (Четверта Великого посту) — Арран-місто в год. 9 рано Сл. Божа; Пеллі в год. 10.30 рано Співана Служба Божа; Пеллі в год. 3 попол. Вечірня а поклонами
22. середа — Арран-місто в год. 7 вечора Утреня з поклонами
26. неділя (П'ята Великого Посту) — Пеллі в год. 9.00 рано Сл. Божа; Арран-місто в год 10.30 рано Співана Служба Божа; Арран-місто в год. 3 попол. Вечірня з поклонами

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
19. — Норт Батлфорд
26. — Витків
31. Вел. п'ятниця — Радісон, виставлення плащаниці

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
19. — Вакав 10 рано; Сокаль 11.30
26. — Вакав 9 рано; Борщів 11

о. В. Фляк
Box 1604, Humboldt, Sask.
Ph. 682-2165
19. — Бруно 9; Гамболдт 11
25. Благовіщення П. Д. Марії — Бруно-місто 10.30
26. — Гамболдт 9; Волверін 11
Сорокоусти кожної середи в Бруно, а в п'ятниці Гамболдт год. 7.30 вечора.

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. І. Макух
Victoria, B.C., Ph. 384-2292
1112 Caledonia Ave.
19. — Порт Алберні 10 рано
26. — Вікторія 10 рано

Повідомлення про Богослуження, імпрези, чайні прийняття до поміщення в „Українських Вістях" приймаємо лише до понеділка полудня перед появою „Українських Вістей."

ЦЕРКОВНІ СВЯТА

Юліянський календар:

19 березня, неділя, 4 Посту. 42 мч. в Аморії

26 березня, неділя, 5 Посту. Никифора

Григоріянський календар:

19 березня, неділя, 5 Посту. Хрисанта

25 березня, субота, Благовіщення Пр. Діви Марії

26 березня, неділя, Квітна. Соб. Арх. Гавриїла

31 березня, п'ятниця, Велика П'ятниця

IMPERIAL MEMORIAL & STONE Company
10702 - 101 St., Edmonton
Найбільша в Едмонтоні й одинока робітня пам'ятників, від 1903 р. Великий вибір пам'ятників з граніту й мармуру до оглядання в нашій виставовій залі. Хрести всяких розмірів, покриття на гроби, плоскі таблиці на гроби з мармуру, граніту й брондзи. Написи на пам'ятниках даром та дарова доставa. Пишіть за фолдером "D". Замовляйте прямо в нас й дістанете 25% опусту від нормальної ціни.

УКРАЇНСЬКИЙ ПОХОРОННИЙ ЗАКЛАД

★
найнижча ціна
найкраща обслуга
ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО НАС З ДОВІР'ЯМ
★

М. Панчпик — управителі — М. Пасемко

PARK DALE FUNERAL HOME

ST. PAUL — PHONE 645-3902 — ELK POINT — RADWAY

„Покірним без усякого удавання"

МОЛИТВА БОЖОГО СЛУГИ АНДРІЯ

о. Микола ДЯДЬО

Покора, — це найкраща з чеснот. Тому, що ми роздумували, досить широко, про чесноту покори, нині роздумаємо лиш над тим, якою повинна бути наша покора? Слуга Божий Андрій молився, щоб Його покора ,так само і наша, була „без усякого удавання". Удавання — то лицемірство. Бути в душі інакшим, а на зовні показувати іншого. Лицемірний не є добрим християнином. Лиш той є добрим, що є перед Богом добрим а лицемірний не може перед Богом „удавати доброго" і є таким, яким є, тобто дволичним. Покірний „без усякого удавання" не буде вирікатися талантів, що йому їх Господь Бог дав, але буде їх вживати все і всюди. Покірний „без усякого удавання" не буде вважати талантів своїм досягненням чи заслугою; він їх припише Богові, від якого вони походять. Покірний знає, що талан розуму, волі, сили, краси, багацтва то все є Боже, що їх Господь Бог міг дати не йому, а кому іншому, а коли дав йому ,то він за це вдячний а не гордий! Рівночасно він їх не заперечує, він їх вживає на славу Богові, поміч ближнім і собі на користь.

Знаючи, що покора то чеснота, що її Бог любить і за неї нагороджує, многі християне хочуть уходити за покірних і тому вдають солодких, завжди пів-усміхнених, стидливих, часто зі спущеними в землю очима. Забувають, що не важне, як нас люди видять, але як видить нас Бог! Ми всі любимо виглядати добрими, навіть як ними не є, але, на жаль, за мало стараємося стати ліпшими, бо вважаємо, що ми є вповні добрими такими, як ми є! А то не все правда. Покірний признає свої добрі сторони, але він свідомий і своїх злих.

Ви стрінете людей, що пр. вміють гарно співати, грати на піяно, оповідати історії, варити страви. А попросіть, щоб щось заспівали, чи заграли, а почуєте: „Я не співаю, я не вмію грати". А то лиш на те, щоб ви довго просили і вкінці похвалили, що вони дійсно дуже добре то роблять. Такі люди вдають, що вони покірні, а в дійсності вони примушують, щоб їх похвалити!

Покірний ніколи не каже, що він є покірним; Якби ви почули, що хтось каже, що він покірний, то це знак, що він гордий; покірний свідомий своєї немочі і не буде шукати признання навіть у своїй покорі.

Вдає покірного теж той, хто є так довго „покірним" як довго все йде по його бажанню і його плянах. Коли ж щось чи хтось спротивиться йому, він вибухає і його покора гине „як роса на сонці".

Бути покірним досить важко. Себелюбство воює проти покори і в багатьох випадках побіджає. Людина свідома, що повинна бути покірною і тому, багато удають, щоб себе показати покірними і при тім вдоволити своє себелюбство.

Досадним приміром людей, що вдають, є фарисеї, про яких Ісус так говорив: „На катедрі Мойсея розсілися книжники та фарисеї. Робіть і зберігайте все, що вони скажуть вам, але не робіть, як вони роблять. Бо вони говорять, а не роблять. В'яжуть тяжкі, не під силу тягарі й кладуть людям на плечі; самі ж і пальцем своїм рушити не хочуть. Усі свої діла вони роблять на те, щоб бачили їх люди; ... Тому „горе вам", каже Ісус „книжники й фарисеї, лицеміри, що очищаєте чашу й миску, а всередині вони повні здирства та нездержливости... Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що схожі на гроби побілені, які зверху гарними здаються, а всередині повні кісток мертвих і всякої нечисти. Отак і ви: назовні здаєтесь людям справедливі, а всередині ви сповнені лицемірства й беззаконня" (Матей 23:2, 27).

„Стережімся квасу фарисейського і садукейського'. Стережімся лицемірства, удавання. Будьмо собою і перед Богом і перед людьми й перед самими собою.

Св. Місія в Редвей

В днях від 19 - 25 березня відбудеться св. місія в українській католицькій авдиторії в Редвей.

До активної участи в св. місії запрошують вірних усіх дооколичних парафій.

о. парох і церковний комітет у Редвей

Радіопередачі оо. Василіян:

ВЕЧІРНЯ ГОДИНА: слухайте кожної середи о год. 8.30 вечора з французької радіовисильні 680 кц. програму оо. Василіян. У часі посту почуєте:

22 березня — Поворот в обійми Отця — о. В. Ваврик, ЧСВВ

29 березня — Христос перед судами: духовним і світським.

„УВ" – тільки $6.00

Річна передплата

Можете купити молитовник

"ГОСПОДИ, ДО ТЕБЕ ВОЗНОШУ ДУШУ МОЮ"

За благословенням верховного архиєпископа Його Блаженства Йосифа появився молитовник, виданий у Римі, на доброму папері, 900 сторінок друку. На зміст складаються: різного роду молитви, в тому багато молитов Божого слуги митрополита Андрія, тексти св. Літургії св. Івана Золотоустого, Вечірні та Утрені (незмінні частини), тропарі й кондаки, Молебні й Акафисти тощо. Ціна 7 долярів.

Хто бажає набути цей молитовник, виданий згідно з постановою синоду владик Української Католицької Церкви, хай пише, долучивши 24 центи на оплату поштової пересилки, на адресу:

Rev. W. Tarnawsky, 11301 - 96 Str., Edmonton 18, Alberta

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ❖ Виходить щочетверга в Едмонтоні ❖ Видає Спілка «Українські вісті» ❖ Річна передплата в Канаді: $6.00, поза Канадою: $7.50; зміна адреси: 15 центів.

Published every Thursday in Edmonton ❖ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ❖ Yearly subscription in Canada — $6.00, in other countries — $7.50.

Ukrainian News, 10967 - 97 Street, Edmonton 17, Alberta

Second class mail registration number 1035.

Телефон 422-5708 Telephone

СЛОВО ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА І КАРДИНАЛА КИР ЙОСИФА

НА ВІДКРИТТІ ПАМ'ЯТНИКА ТАРАСА ШЕВЧЕНКА В БУЕНОС АЙРЕС, 5 ГРУДНЯ 1971 Р.

На славній, широкій, безкрайній Аргентинській землі, ми нині возносимо ось тут наші гарячі молитви „за упокій усопшого раба Божого Тараса, і щоб проститися йому всякому прегрішенні вольному і невольному", та закінчуємо оці наші заупокійні молитви — благанням: „У блаженнім успенії вічний упокій подай, Господи, приснопам'ятному рабові Тарасові, йому же поминаніе нині творим, і сотвори йому вічною пам'ять". І як вияв нашої вічної пам'яти Тарасові Шевченкові ми відслонюємо і посвячуємо цей величавий пам'ятник. Є він і виявом нашої всеукраїнської єдности, де б не билося українське серце, і вдячности йому від аргентинських українців за те, що він вчинив для українського народу. Бо він один з найбільших синів і творчих духів України, неперевищений співець його долі і недолі, неустрашимий борець за його краще і світле майбутнє, — геній українського народу.

Його життя — то повторення історії Руси-України. І перші щасливі дитячі літа і гіркі хлопячі і служба в чужих і освободження з кріпацтва і розквіт творчости і заслання і поворот — все те символи історичних етапів українського минулого. А при цьому, як усе життя українського народу і його історії в будні і свята, в горю і щастю, в славі й поневірці, так також і пронизані релігійним духом Тарасові дні і літа. І молитва батьків за дітей, яким і „помолитись не давали", і мати його, що „і в ночі на свічку заробляла, поклони тяжкії бючи, Пречистій ставила — молилась", за щастя свойого сина і мрії знайти стовпи, що підпирають небо і Минеї четті і Псалтиря і малювання хрестів і візерунків і тиха молитва бідного сироти — то основа і дороговказ в пізнішому житті, серед найтяжчих умовин для Тараса:

"Мені тринадцятий минав
Я пас ягнята за селом . . .
Уже покликали до паю,
А я собі у буряні
Молюся Богу . . ."

А друга ідея, яка зродилася в хлоп'яти й окрилювала його всі пізніші змагання — то бажання навчитись чогось доброго:

„Ходив я та плакав
Та людей прохав,
Щоб добру навчитись."

Яка висока серйозна ідейність вже в малого хлопчини!

Поетична творчість в 1830-их роках закінчується виданням „Кобзаря" в 1840 р. В ньому засяяв відразу його геніяльний талан, яким обняв він усю Україну й розбудив пригнетену національну свідомість. І що замітне для успіхів цієї своєї праці, він молить Божого благословення:

„Мій Боже милий,
Даруй словам святую силу
Людське серце пробивать,
Людськії сльози проливать,
Щоб милость душу осінила . . .
Благослови мої, Боже,
Нетвердії руки."

Людина із справді піднебесними задумами, а при тому його постійне бажання, не лиш зворушити серця своїх земляків, але й самому своїми очима глянути на Україну:

„Ой, Господи!
Дай мені, хоч глянуть
На народ отой убогий,
На тую Україну."

І як дуже він боліє опісля над тим, що кругом неправда, скрізь Господа лають. Але подорожі з Петербурга на Україну в 1841 і в 1843 р., оплаканий її стан з усіми моральними упадками та матеріяльною нуждою не знеохочують, але ще більше розбуджують в ньому його любов до батьківщини й формують його державницькі переконання, що тільки у своїй хаті, своя правда і сила і воля! А ті його вже зрілі, готові на жертву, тверді переконання зосереджуються, конкретизуються та дозрівають в Кирило-Методіївському Братстві.

На жаль, цей період широких дум кінчається арештом і засланням за Урал. Горе і пекло для високоідейної людини, а кругом найбрутальніша дійсність. З грудей виривається розпач:

„О, Господи милосердний,
За що мене розпинають?
Чи мати Богу не молилась?"

І так йому від чорних днів не обігнатись: „Мій Боже милий — знову лихо..." Тоді то поринав поет у споминах і молитвах: яке зворушливе його звернення до Божої Матері:

„Благословенна в женах,
Святая, праведная Мати —
Святого Сина на землі
Не дай в неволі пропадати.—"

А з молитвою за волю зливається і вияв любови до України. Щоб не бачити її мук, він хотів би сховатись за хмари, а все таки злітав би на розмову до неї:

„А ти моя Украно,
Безталанна вдово,
Я до тебе літатиму
З-за хмар на розмову."

Колись, як студент, я говорив на Шевченківських святах про могутність слова в його творах: „І на сторожі коло них поставлю слово" — а нині треба б висувати Шевченкову жажду правди і любов до України, навіяну вірою в Бога. Бо вони становлять суть і зміст його геніяльних поем, зокрема „Послання", „Сон", „Неофіти" і інші. „О святая, свята Батьківщино моя." — Туга за правдою і любов до України пробиваються з кожної його стрічки і підносять душу читача до піднебесних висот:

„Жива душа поетова святая
Живе в святих своїх речах,
І ми читая оживаєм
І чуєм Бога в небесах."

(закінчення в 3-тій і 4-ій колонці)

Слово Верховного Архиєпископа

(закінчення ред. статті)

Тому то з поетом кличемо: „Ми віримо Твоїй силі/ І духу живому,/ Встане правда, встане воля,/ І Тобі одному/ Поклоняться всі язики/ Во віки і віки".

Та й самозрозумілі його погляди на терпіння, бо читав він залюбки „Наслідування Христа" і жив християнською аскезою. Віра у всемогучість Божу піддержувала його, хоч часом серед болю і горя виривався крик одчаю, „немов би Бога вже не знав". Але то минало й віра в Бога брала верх в житті і творчості:

„Молюся, Господи, молюся,/ Хвалить Тебе не перестану./ О, Боже сильний і правдивий,/ Тобі можливі всі чуда".

А те, що не виспівав Шевченко в піснях, доповнював картинами в мистецьких малюнках. І так перо і кисть зливалися в повноту ідеї й чину.

Шукав Шевченко правди ціле життя, шукав її в свободі й волі, шукав її в надії на воскресіння України, яку так щиро і ніжно любив:

„Недавно я поза Уралом/ Блукав і Господа благав,/ Щоб наша правда не пропала.

За правду став, за правду згинув.

Як в кожного, так в Шевченка приходить час, що смерть зачинає заглядати в очі:

„Минули літа молодії/ Холодним вітром од надій/ Уже повіяло. Зима".

Він предчуває, що треба вже риштувати:

„Вози в далекую дорогу,/ на той світ, друже мій, до Бога".

З тим то виявляє своє бажання:

„Як умру, то поховайте/ Мене на могилі,/ Серед степу широкого/ На Вкраїні милій".

Якщо б так коротко зясувати сказане, то Шевченко став народнім велетнем, тому що своїм генієм він виникнув, як ніхто інший, в глибінь долі і недолі народу, обняв минуле і сучасне та бистрим оком глянув в майбутнє. У своїх поезіях він звеличав правду і любов в усіх їх відмінах і відтінях в дійсності і вижиданні .Тому то вони архитвір його духа і то уняті в неперевищене слово і мову. „Кобзар" — то філософія в стихах, і книга життєвої мудрости.

За свою гігантну працю, безкорисну любов і бездонні страждання Шевченко, у своїй скромності прохав тільки, щоб пом'янути його не злим, тихим словом. Бо припускав, що може й ніхто хреста не поставить на його могилі і не пом'яне. Та оце, приснопам'ятний Тарасе, не лише Україна, але й великовольна нова сімя на поселеннях, з вдячности і любови, і хрести Тобі здвигнула і пам'ятники поставила в Канаді в Вінніпегу, а Америці в Вашингтоні, в Бразилії, в Куритібі, у Франції в Тулозі, в Італії в Римі, і оце нині в Аргентині в Буенос Айресі:

„Поки сонце з неба сяє/ Тебе не забудуть",
там де тільки б'ється в грудях українське серце і живе українська свідомість. Отож нехай цей пам'ятник нагадує тут кожному чужинцеві про славу України і її співця.

А тобі, наш брате і сестро, де б ви не жили, нехай він буде видимим знаком єдности твого великого Українського народу і спонукою твоєї національної свідомости. Пам'ятай завжди на його святі слова:

„Смирітесь — молітесь Богу/ І згадуйте один — другого (і тут і на Україні!) Свою Україну любіть . . ./ Во время люте . . ./ В останню тяжкую мінуту/ За неї Господа моліть".

Ювілей „Мужа незглибимого Божого Провидіння"

РИМСЬКІ СВЯТКУВАННЯ 80-РІЧЧЯ БЛАЖЕННІШОГО ПЕРВОІЄРАРХА КИР ЙОСИФА

Василь МАРКУСЬ
Рим

Екзарх Австралії Кир Іван Прашко у своїй проповіді під кінець Соборної Архиєрейської Літургії в церкві Св. Сергія і Вакха в Римі 17 лютого 1972 р. назвав Достойного Ювілята, чиє вісімдесятьріччя відзначала українська громада в Римі церковним торжеством, „мужем незглибимого Божого Провидіння". Свідомість того вийняткового Божого пальця відчувалася не лише в житті та ділах Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа Сліпого, але і в самій події цього римського ювілею. Він міг по-різному відбутися. Навіть пляновано великі врочистості у присутності Ювілята в Філядельфії при багаточисельній участі вірних та різних достойників. Але і в Римі можна було влаштувати голосні відзначення з офіційно запрошеними високими гостями, привітами й відзначеннями. Та той ювілей, здається, не мав би такого вимовного змісту, як саме цей, що відбувся. Пройшов він тихо, незамітно, в малій церковці, притуленій в кутку однієї з римських п'яц, але гідно й у своїй власний церкві і під покровом Жировицької Богоматері. Громада біля двох сотень богомольців, зібраних довкола Ювілята та своїх єпископів, кільканадцять присутніх чужинецьких гостей, які прийшли самі без запрошень та розголошень, найкраще віддавали ту атмосферу й ситуацію нашої Церкви, в якій вона сьогодні перебуває.

„Не час на голосні святкування" — висловився наш Первоієрарх і відхилив програму офіційних і голословних церемоній, промов, гратуляцій. А все ж ювілей відбувся і був він саме у своїй скромності і задля свого родинного характеру ще більш величавим. Він найкраще демонстрував у долі і житті Первоієрарха також важкий шлях його церкви. Загнана сьогодні в підземелля на рідних землях, цькована і багатьма забута, все ж зберігаючи гідність і вірність собі, вона триває, бореться і молиться. Отой скромний, але славний і стародавній храм Жировицької Богоматері Св. Сергія і Вакха в Римі, ще не цілком вигосний з руїни, але привернений і відновлений, і є чи не найкращим символом долі й недолі нашої Церкви. Не міг Блаженніший вибрати кращої форми і місця для свого вісімдесятьріччя, яке було насамперед молитовним торжеством.

Благодарна Свята Літургія

Оце вже вдруге храм св. Сергія і Вакха, після його відновлення, був свідком такого великого збору єпископів і священства від часу його врочистого благословення минулого року та відбуття при ньому V Архиєпископського Синоду. До Святої Літургії стануди на чолі з Первоієрархом Митрополит Максим (Германюк), Архиєпископ Іван (Бучко), Австралійський Владика Іван (Прашко), Лондонський Екзарх Августин (Горняк) та новопосвячений єпископ-помічник Бразилійський Єфрем (Кривий) разом із Архимандритом грецького манастира в Гротта-Феррати Теодором (Мініші), в якому, після звільнення, Блаженніший провів перші дні свого відпочинку, Апостольський візитатор о. М. Марусин, настоятель Отців Студитів о. Антоній Рижак, ректори Великої і Малої Семінарій, оо. Василіяни, оо. Салезіяни, представники інших черненчих чинів та представник світського духовенства о. В. Андрушко, із ЗДА. Разом з Владиками правило ще дванадцять священиків, а співав хор Малої Семінарії, підсилений співаками з Великої Семінарії св. Йосафата.

Серед учасників цієї Літургії був кард. Ян Віллебранд, кілька представників іншонаціональних колегій, дипломатичних посольств при Ватикані, преси, головні настоятелі чинів оо. Василіян, Сестер Василіянок та Сестер Служебниць, черці, богослови, черниці та богомольці з різних країн, головно група прочан з ЗДА. Всі ці високі гості та рядові прочани прибули служити чи співслужити, або лише скромно помолитися в намірені Ювілята без всяких запрошень, довідавшися часто в останній хвилині, що ця врочистість відбудеться в Римі у день народження. Тим більше слід оцінити цю спонтанну участь багатьох осіб, тим дорожчою вона була самому Ювілятові.

Літургічна відправа проходила в піднесеному настрої, зберігаючи у всему східній молитовний характер та обрядову достойність.

Проповідь після Євангелії висловив в імені української духовної римської громади Владика-сеньйор, який також недавно обходив своє вісімдесятьріччя, Архиєпископ Кир Іван Бучко. „Днесь Благодать Святого Духа нас зібрала тут на святкування 80-річчя народження Блаженнішого Верховного Архиєпископа і Митрополита Київсько-Галицького Кир Йосифа" — роз почав свою проповідь Владика Іван. Ми прийшли подякувати Господеві, що дав нам такого Первоієрарха, що „є вінцем і славою нашою". Своє тепле слово він доповнив також італійською мовою, а потім звернувся із побажаннями для Ювілята, бажаючи йому від Всевишнього обильних дарів у праці, зокрема над завершенням нашої Церкви, як також здійснення всіх інших задумів для добра Церкви і народу.

Під кінець Літургії другу проповідь виголосив Кир Іван Прашко, колишній учень Верховного Архиєпископа у Львівській Академії, зосереджуючи свої думки про ювілей в дусі літургічного гімну „Сей день, єгоже сотвори Господь, возрадуємся і возвеселімся в онь". Боже Провидіння призначило тій дитині-хлопцеві, яка родилася перед 80 роками в побожній українській родині в Заздрості на Поділлю стати вийнятковим мужем нашої історії і для нашої Церкви. Він виконав великі діла і в кожному своєму кроці виявив велике почуття служби. Його життя — то життя терпінь і праці. Та в ньому здійснилося і щось більше — незрозумілі задуми Божого Провидіння, які межують з чудом. То — його мучеництво за віру та його звільнення й теперішня діяльність між нами. Те, що він прибув до нас дев'ять років тому, постійно давав і дає нам надхнення для збереження і розбудови нашого релігійного і національного життя, що він підніс велику справу ієрархічного завершення нашої Церкви на засадах патріярхального устрою, то речі, які стаються в історії рідко.

Тому українські люди, де б вони не були від сходу до заходу, з півночі на південь, на своїх рідних землях, чужих засланнях, чи по вибраних нових країнах поселення сьогодні і в найближчі дні згадуватимуть ювілей найбільшого сина нині живучого землі нашої і духового провідника народу.

Перед многолітством для Вселенського Архиєрея, всього українського народу, Ювілята та Владик, священства і вірних, виголосив також своє слово сам Блаженніший Верховний Архиєпископ.

„Відповідальність, що її страшно було не взяти"

Всі очікували слова Блаженнішого Ювілята, яке він виголосив ще в церкві під кінець Служби Божої. Почувається він до обов'язку також від себе сказати слово на закінчення цього церковного торжества, що його з ласки Всевишнього Ювілят і близька йому громада мають велике щастя святкувати в цьому храмі, який є великою частиною нашої історії. Тут бо спочивають мощі наших попередників, тут жили і працювали церковні працівники на ниві Христа, звідси вийшло на службу народові стільки священиків.

Відзначаючи своє 80-ліття під покровом жировицької Богоматері, якої ікона тут присутня і яка повернулася до нас, а ми до неї, Блаженніший розважав про своє життя, про свою життєву наставу. Він бачить три частини свого життя ,менш-більш поділені на такі періоди: понад двадцять п'ять років виховання і студій, стільки ж виховної і наукової праці для формування українського священства й розвитку богословської думки головно у Львівській Академії, та понад тридцять років на становищі митрополита, з чого львина частина була проведена в неволі, а дещо на так званій волі тут серед своїх вірних на заході.

Приємностей у своєму житті зазнав ювілят мало. Його життя було сповнено працею, змаганнями і терпіннями і так він розумів від початку вибраний собі шлях священика. Багатьом людям він вдячний за те, що отримав в житті. Але окремо згадав Ювілят свою матір і родину, які сприяли розвиванню його покликання. Зокрема мати Верховного Архиєпископа влила в його душу ще дитини, а потім дорослого юнака, а навіть як студента теології, побожність та турботливість за добре і молитовне життя. Згадав Ювілят і свого великого попередника, якому багато завдячує, починаючи від заохоти до студій закордоном, аж до підтримки в рішенні прийняти важкий обов'язок архиєпископа з правом наслідства. Коли Слуга Божий показав декрет іменування тоді ще отцеві ректорові Сліпому, він — сьогодні щиро признався — завагався, чи може прийняти таку відповідальність, бо вона „така страшна". „Але ще страшніше її не прийняти" — заявив Митрополит Андрей. І в почутті свідомости всього того, що вже тоді було дійсністю — совєтська окупація Західньої України — та що ще може прийти, Ювілят прийняв важку мітру, прикрашену терням.

Нагадав у своєму ремінісценційному слові Блаженніший і деякі моменти з свого заслання, щоби вказати на різні сторони життя — будуючі і болючі. Був з ним на засланні один український підпільник — націоналіст, який був дуже чесною людиною та ідеалістом. Він нераз приходив до Владики-Митрополита в лаґрі і говорив: „Преосвященніший, одного тільки прошу від Бога, щоби я у своєму житті нічого не рзобив нечесного". Були й випадки великої і запопадливої прихильности та допомоги Митрополитові-в'язневі. Один литовський священик врятував йому життя допомогою ліками, коли лаґерна служба його хворого викинула на холод без всякої опіки, в надії, що він вже викінчиться. Цей священик давав йому одержувані з дому ліки і так підлікував здоров'я Митрополита.

Такі моменти підтримували не лише фізично, але насамперед морально Ювілята серед важких умов ув'язнення. Та й життя на волі, після того, як завдяки Святішому Отцеві Іванові Кир Йосифа звільнено, не було встелене квітами. Зусилля над відбудовою і розбудовою нашої Церкви зустрічаються з різними перешкодами і це також збільшує душевні терпіння.

Але за все треба дякувати Господеві. Це і є призначенням людини, яка вибрала дорогу служби Богові і народу. За все це приносить Ювілят вдячність насамперед Всевишньому, але також тим усім, які в його довгому житті допомагали йому здійснювати взяті на себе обов'язки.

Після Святої Літургії відбулися ще внутрішні родинні святкування ювілею у приміщеннях обителі Сергія і Вакха, де всі учасники були гостями Блаженнішого Верховного Архиєпископа.

Привітання священства і мирян

Після Святої Літургії відбулася зустріч Ювілята з гостями в приміщеннях обителі Св. Сергія і Вакха. У сальоні при сніданку вітали Блаженнішого з його 80-річчям присутні єпископи, представники церковних установ і запрошені достойники на чолі з кард. Віллебрандсом, який репрезентував секретаріят християнської єдности. Тут промов не було, лише гутірка при сніданку. На столі стояли квіти, що їх переслав нашому ювілятові новопризначений італійський прем'єр, Андреотті, який свого часу мав головну промову на академії-концерті з нагоди посвячення Святої Софії.

Далеко голосніше, мало „протоколярне", але наскрізь щире й сердечне привітання відбулося у великій їдальні обителі, де вітали Блаженнішого миряни, молодь та представники священства. Коли тільки з'явився в залі зворушений Ювілят, пролунало могутнє „Многая літа". Першим вітав о. крилошанин В. Андрушків, голова Світового Товариства священиків ім. св. Андрея. Промовець дякував Первоієрархові за здійснювання його первоієраршої влади, за чуле ставлення до священиків, за наділення їх церковними нагородами і взагалі за духовий провід над всією нашою Церквою. О. Андрушків заявив повну лояльність і відданість всього священства своєму Первоієрархові.

Від мирян першим промовляв д-р З. Гіль, голова Крайової управи Товариства за патріярхальний устрій УКЦеркви, який передав Ювілятові привіт від „тих, що серцем і душею завжди були і є з своїм Первоієрархом". Промовець, заявляючи поновну відданість і повну лояльність, ствердив, що ті, які не йдуть сьогодні з своїм Первоієрархом „є гробокопателями своєї Церкви і національної єдности". Д-р В. Пушкар від Світового Товариства за патріярхат нагадав у своєму привітальному слові важкий шлях Ювілята, який ще не скінчився. Але як скінчилася Голгота і терпіння, — так скінчаться також наші національні і релігійні терпіння. „Віримо, що і Ви свій та наш спільний хрест донесете переможньо до визволеної України, де він засяє у славі в народів вольних колі" — заявив промовець.

Від імені української спільноти у Великобрітанії теплими словами привітав Первоієрарха Я. Деременда, пригадуючи, що посіяні Блаженнішим квіти під час його візитації у тій країні розквітають у душах його вірних, а зокрема молоді. Я. Деременда репрезентував на святкуваннях Союз Українців у Британії, Спілку Української Молоді та разом з Марією Капустянською — Крайовий Комітет громадських організацій за патріярхат УКЦеркви.

Від української громади в Німеччині вітали Блаженні-

(закінчення на 5 стор.)

Помер Іван Задорожний

В п'ятницю, 11 лютого 1972 р. помер по важкій недузі в Стемфорді св. п. Іван Задорожний, один з найвидатніших наших сучасних музиків-дириґентів. Похорон відбувся в понеділок, 14 лютого з церкви св. Юрія.

В неділю, 13 лютого відслужено панахиду в приявності Владики Івана (Стаха) та великої кількости приявних. Маестро І. Задорожний прийшов на світ 10 березня 1916 р. в Городенці, де й закінчив середню школу, опісля студіював в Богословській Академії у Львові. Вже змалку виявляв небуденний музичний талант, дириґував гімназійним хором і в Богословській Академії. Закінчивши богословські студії вступив до Музичного Інституту. Опісля продовжував музичні студії на скитальщині, спершу у Відні, опісля в Мюнхені здобувши диплом дириґента. Дириґуючи хорами ще в Европі І. Задорожний виступав теж як соліст, володіючи чудовим голосом, в операх та на концертах.

Приїхавши до ЗДА І. Задорожний дириґував початково церковними хорами в Філядельфії і в Байоні та хором „Прометей" у Філядельфії. Але широкий розголос здобув як знаменитий дириґент Української Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, яка під його проводом відбула кілька успішних поїздок і як дириґент репрезентативного хору „Думка" в Ню Йорку. До найбільших його музичних досягнень належить вивчення і поставлення опери Павла Углицького-Печеніги „Відьма", що відбулась в 1964 р. в заповненій вщерть залі „Карнеґі Голл" з нагоди 70-ліття Українського Народного Союзу. Декілька років був культурним керівником під час літніх сезонів на „Союзівці" і леліяв думку про повний симфонічний концерт української музики, але ненадійна недуга перекреслила всі пляни. Його передчасна смерть це велика і незаступна втрата не тільки для опечаленої родини-дружини, доні і двох синів та братів, але і всієї української культури та української спільноти.

В.П.П.

ВІСТІ З САСКАТУНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

29-го лютого відбулися сходини отців радників Саскатунської єпархії, на яких обговорено біжучі справи Єпархії.

Всеч. о. ректор Іван Ворона, ректор Інституту ім. Митрополита Шептицького назначений членом Єпархіяльної Ради, а також економом Єпархії.

До Єпархії прибули двох нових священиків на душпастирську працю:

Всеч. о. Богдан Губаль назначений парохом Геффорд і околиці;

Всеч. о. Петро Гронський назначений парохом Вонда і околиці.

Преосвященний Владика Кир Андрей звертається з проханням до вірних нашої Єпархії бути жертвенними в датках на місійне товариство св. Йосафата. Збірка на це Товариство повинна бути переведена в кожній парафії та місійній станиці.

За 1971 рік збірка на Місійне товариство принесла $3,279.43.

З фондів Місійного товариства виплачено в 1971 р.:

на будову нової церкви Успення Божої Матері в Сатерленді — $1,000.00

на будову нової церкви св. Анастазії в Ріджайні — $1,000.00

на каплицю в Бруно-місті (додаток) — $500.00

на будову каплиці в „Українському парку" в Пайк Лейк — $750.00

на „Церкву в потребі" Блаженнішому Кир Йосифові — $500.00

на покриття коштів доїзду до далеко положених і бідних парафій — $720.00

дрібні видатки — $96.20

Разом виплачено з фондів Місійного товариства в 1971 р. — $5,566.20

Від 13-го — 17-го березня відбудеться конвенція релігійного навчання в Монреалі. Делегатами Українського Католицького Єпископату Канади будуть: Впр. о. д-р М. Соловій ЧСВВ з Оттави, Всесв. о. д-р Р. Даниляк з Торонта, Преп. Сестри Служебниці Франциска і Марія та о. Й. Шкварок ЧСВВ з Едмонтону, Алберта.

Почавши з минулої осені, учителі в усіх сепаратних школах Канади навчатимуть дітей про наш обряд та традиції на основі нового катехизму „Ком ту да Фатер". В Саскатунській епархії отці душпастирі й дальше зобов'язані пояснити вірним в церкві під час Богослуження одну лекцію з нового катехизму кожного місяця.

Під час Великого посту Преосв. Владика відвідає різні церкви в Саскатунській окрузі.

2 квітня Преосв. Кир Андрей відслужить св. Літургію в церкві св. Петра й Павла в Нютені — Христове Воскресення за н. ст.

6 квітня св. Літургія й освячення мира в катедрі.

9 квітня Архиерейська св. Літургія в катедрі.

13 квітня конференція для священиків Саскатунської епархії.

17 — 22 квітня Преосвящ. Владика Кир Андрей візьме участь в нарадах Канадського єпископату в Оттаві.

✠ АНДРЕЙ

НЕБУДЕННА НАГОДА

ЗРОБИТИ ДОБРЕ ДІЛО В ЖИТТІ:

ЗБІРКА НА СИНОДАЛЬНИЙ ФОНД –

Дар любови для нашого Кардинала

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ В САСКАТУНСЬКІЙ ЄПАРХІЇ

Рада українських організацій за патріярхію Української Католицької Церкви в Саскатуні, за благословленням Преосв. Владики Андрея (Роборецького), спільним порозумінням з централею українців католиків саскатунської єпархії, започатковує в Саскачевані акцію на синодальний фонд УКЦ, як дар любови для нашого Кардинала.

Такі події, як ось: п'ятий Архиепископський Синод наших Владик, схвалення проекту конституції Помісної Української Католицької Церкви, покликання постійного Синоду під проводом Верховного Архиепископа і Кардинала Йосира, як досмертного голови Синоду, однодушна постава наших Владик в обороні Мовчазної Церкви в Україні і непохитне бажання захистити права нашої Помісної Церкви — це великі, історичні події в житті нашої УКЦеркви й українського народу — вони наповняють великою радістю серця мирян і спонукують їх до гарячої молитви подяки Господеві за одержані ласки.

Дальша доля УКЦеркви, закріплення синодального устрою та розбудова її Помісности, вимагають постійних, великих зусиль і дії не тільки проводу Церкви, але в всього, приналежного до неї мирянства. З почуттям співвідповідальности за долю Церкви — зорганізована українська спільнота в Канаді, об'єднавшись у Крайовій Раді українських організацій за патріярхію УКЦеркви, започаткувала акцію збірки на синодальний фонд УКЦеркви. Сповнені благородною гордістю, по днях великої проби і досвіду, співтворімо рідний синодальний фонд на потреби нашого постійного Синоду, покликаного до життя на п'ятому Архиєпископському Синоді в днях від 31-го жовтня до 5-го листопада 1971 р., у проводі з Блаженнішим, Ісповідником св. віри Верховним Архиепископом, Кардиналом Йосифом VII. Щедрі датки відданих своїй Церкві мирян нашої епархії в великій мірі будуть засвідчувати нашу солідарність і готовість жертви для великої справи.

Для синодального фонду мирян саскатунської єпархії відкрито окреме конто „Синодальний Фонд", в кредитовій спілці „Нова Громада" в Саскатуні. Чеки на „Синодальні Фонд" слід виписувати: Synod Fund і висилати окремо або через о. душпастиря на адресу: Ukrainian Catholic Council of Saskatchewan, 214 - Ave. M. S., Saskatoon, Sask., або просто до української кредитової спілки „Нова Громада": Synod Fund, c/o The New Community Credit Union 313 - 20th St. West, Saskatoon, Sask.

Жертвуйте щедро починаючи від 25 долярів угору. При пожертві треба подати точно ім'я і прізвище особи жертводавця або назву і місцевість організації — жертводавця або патрона і місцевість парафії — жертводавця. Усі жертви разом зі списком жертводавців будуть вислані через єпископську канцелярію в Саскатуні на руки Верховного Архиєпископа, Кардинала Йосифа VII в Римі. Список жертводавців буде кожночасно проголошений в пресі: „УВісті". На бажання жертводавця відмітиться нагоду жертви: „голодний обід", „замість подарунків" чи інші нагоди. Жертвуймо від щирого серця. Жертвуймо щедро. Наша рідна Церква в потребі.

Список жертводавців ч. 1. На синодальний фонд у саскатунській єпархії склали по 100 дол.: о. прел. Іван Олійник, о. Петро Криворучка й о. Володимир Івашко та п-во Михайло й Ангелина Чугайовські; по 50 дол.: п-во Кость і Катерина Осташевські, Юропіян Міт Продактс Лтд., українська католицька парафія св. Юрія і відділ ЛУКЖ у Принц Алберт; по 25 дол.: п-во Михайло і Маруся Бойчуки, п. Володимир Шарко, п. Іван Гунчак, п. Софія Лемішка і п-во Теодор та Анна Баран (замість квітів на могилу бл. п. о. Николи Будза); п. Василь Пенцак — 20 дол. Усім жертводавцім щире Спасибіг.

За раду українських організацій за патріярхію Української Католицької Церкви в Саскатуні.

Микола Зварич, секретар
Анна Марія Баран, голова

Пам'ятник Тарасові Шевченкові в Буенос Айрес

ПАМ'ЯТНИК ТАРАСА ШЕВЧЕНКА В БУЕНОС АЙРЕС, АРГЕНТИНА

В неділю, 5 грудня відбулося врочисте відслонення та благословення пам'ятника Тарасові Шевченкові в Буенос Айрес, Аргентина.

Врочисту св. Літургію відсужив Апостольський Екзарх для українців-католиків у Аргентині Преосв. Андрей Сапеляк в співслуженні священиків з різних країн вільного світу, що прибули на врочистість посвячення пам'ятника. Посвячення пам'ятника довершив Преосв. Кир Андрей (Сапеляк) та ВПреосв. митрополит Мстислав (Скрипник) Владика Української Православної Церкви із ЗДА. В торжестві взяло участь понад 10,000 осіб, в тому понад 1,000 осіб з ЗДА та Канади та різних країн українського поселення в світі.

Головну промову на відкриті виголосив американський амбасадор Л. Ладж. Промовляв теж канадський амбасадор, який вітав українську групу, а зокрема канадську делегацію, що в числі понад 600 осіб прибула на посвячення пам'ятника. Окрім них промовляли ще: Й. Лисогір, президент Світового Конґресу вільних українців, Р. Малащук від організацій Визвольного Фронту, Я. Гайвас від ОУН (М) та Е. Василишин від імені УССів. Промовляли ще Е. Гарсія член комітету побудови пам'ятника й приятель українців у Аргентині, радна міста Дітройту Маруся Бек, Слава Стецько від АБН та проф. Батістесса від аргентинського війська.

Того самого дня відбувся фестіваль української пісні й танку, а вечером святковий бенкет.

Пам'ятник Т. Шевченка стоїть в найкращому парку, в найбільш репрезентативному місці напроти будинку американської амбасади. Поруч пам'ятника стоїть 30-тонова брила граніту, на якій мистець-автор пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні та в Вінніпегу Л. Молодожанин зобразив „Гайдамаків" Шевченка. На п'єдесталі пам'ятника є написи в українській та еспанській мовах. Побудовою пам'ятника зайнявся окремий комітет під проводом д-ра В. Іваницького, який виголосив на відкритті пам'ятника промову в українській та еспанській мовах.

Нижче містимо враження з подорожі до Аргентини одного з наших передплатників п. Н. Олійника, який із дружиною їздив на відкриття пам'ятника.

* * *

До вільної землі Сан Мартіна — Аргентини

Вже в вівторок, 23 листопада відлетіла з Едмонтону перша група учасників на посвячення пам'ятника Т. Шевченка в Буенос Айрес, Аргентина. Я та моя дружина полетіли з другою групою, що залишила Едмонтон в суботу 27 листопада. Ми вилетіли з Едмонтону в год. 8.30 ранку, задержалися по дорозі в Ріджайні, а на 12.30 вже були в Торонто. Тут уже ждала на нас наша сусідка, що перед кількома місяцями відвідувала Україну й оповідала нам свої враження з відвідин. М.ін. сказала нам, що, як їхала до Канади, за часів Польщі, то залишила в селі на дорозі великі вибої й ями. А тепер, як приїхала, то застала ще більші вибої, як колись залишила, бо їх відтого часу ніхто не засипав . . .

Того дня вечором аргентинський літак забрав нас — 196 осіб, що їхали на відкриття пам'ятника, на свої крила й за 11 годин приземлився на летовищі в Буенос Айрес. Ми почали виходити з літака, що приземлився прибл. 1000 ярдів від підвищення, на якому було багато людей, одягнених у різнокольорові строї. Вони всі рухалися, кивали до нас руками та вимахували українськими прапорами. Ми зразу не знали, хто то, аж згодом хтось із нашої групи крикнув: „Таж то наші українці, які прийшли нас привітати". Ми всі кинулися туди й за хвилину ми майже всі були в обняттях, витаючися з рідними та знайомими, що їх вже не бачили десятки років. Одні тішилися й сміялися, другі плакали з радости, ще інші кличуть своїх рідних по імені й шукають їх у великому гурті подорожних, що висіли з літака. Я та моя дружина наслухували пильно, чи нас хто не закличе. Але нас не кликав ніхто. За якийсь час до нас підійшли два пластуни, привітали нас християнським привітом: „Слава Ісусу Христу" і привітали нас: „Вітаємо вас, канадці, в імені Товариства побудови пам'ятника нашого українського генія Тараса Шевченка!" Опісля забрали наші клунки й завели нас до великого автобусу, дуже чепурного й вигідного. Я навіть сказав би, що той автобус краще виглядав, як наші канадські автобуси. За хвилину автобус рушив й поїхав у напрямі міста.

Ми з цікавости розглядалися кругом й подивляли високі будівлі, які троха дивно вигдяли при вузеньких вуличках. В будинках майже що друга крамниця, то у вікні видно пляшки з горілкою, вином та пивом. Автобуси їздять в місті дуже скоро, десь 40-50 миль на годину. А малі автомобілі ще їх і переганяють. Прохожі спокійно переходять вулиці, бо автомобілі зупиняються, щоб дати прохожим нагоду перейти вулицю. Поліції я там не бачив ніде. На хідниках купи каміння, цегли та глини, а що другий блок викопана яма накрита вузькою дошкою, щоб було куди перейти. Скрізь повно людей по вулицях. Деякі сидять перед шинками й п'ють якісь напитки. Замітне, що протягом трьох тижнів, що їх я провів у Аргентині, я ніде не бачив ні одного п'яного.

Казали мені, що в тому часі був лиш один нещасливий випадок в Буенос Айрес. А то місто має 8 мільйонів мешканців. Не знаю, чи то правда, але так мені казали. Може бути, що там водії автомобілів більше вважають на людей, як деякі в нас.

Ми їхали автобусом більш години й врешті зупинилися біля гарного готелю. 18-поверховий готелевий будинок дуже чепурно виглядав іззовні, але на обох боках дверей були купи глини. Наш готель „Сіті готел" був модерний і зразково чистий. Нам дали кімнату ч. 259 і ми з дружиною поклали там наші кунки й поїхали на долину до готелевого голу. Тут ми довідалися, що в готеі замешкало 126 подорожних, що приїхали на посвячення пам'ятника Т. Шевченка, а інших розібрала до себе родина.

В Буенос Айрес жила одна наша знайома односельчанка, я мав її адресу й ми поїхали таксівкою, щоб її відвідати. Як ми приїхали на те місце, де вона жила, то застали будинок знищений пожежею, а власників не було. Ми пробували довідатися, куди подися мешканці спаленого будинку, але ніхто нам не міг сказати. Ми їздили таксівкою добрих п'ять годин, заплатили за те 4.00 доляри й нічого не довідалися.

(Далі буде)

ЇДЕМО НА ПРОЩУ

(закінчення з 2 стор.)

що можу замовити, що хочу, бо в них щойно тепер зачинається вечеря. Досі ще не був на вечері ніхто. Очевидно, що вечера тягнеться до півночі, а то й поза північ і другого дня ніхто надто рано не зривається зі сну. А раз я був у Мадриді в день патрона св. Ізидора. Я стрінувся був тоді з українськими студентами, що студіюють в Мадриді й ми пішли разом на вечерю, а відтак ходили по вулицях й придивлялися, як еспанці бавляться. Ми пішли спати десь біля третьої години ранку, але народ по вулицях та ресторанах ще сидів й зовсім не збирався йти до дому.

А в звичайні дні то вулиці Мадриду пустіють після півночі. вранці еспанці починають працювати десь біля дев'ятої години . . .

Наш автобус промчався скоро вулицями Мадриду, бо на вулицях було ще мало автомобілів й виїхав на широку, вигідну дорогу, що веде до французького кордону. Ми їхали в напрямі до гір, тому дорога поволі підносилася вгору. По дорозі ми зупинилися в одному ресторані на снідання, а відтак у другому на обід. Наш водій Міґуель був дуже милий і вічливий хлопець, але мав одну недостачу: говорив лише еспанською та португальською мовами, а з нас ніхто не знав ні одної, ні другої. Я з ним договорювався в той спосіб, що говорив троха по італійськи, хоч я тої мови не знаю добре, а решту показував руками й ми себе зрозуміли. В часі обіду наш Міґуель подзвонив до Мадриду й довідався, що ми заночуємо в Люрді в готелі, а другого дня поїдемо через гори до славної місцевости Монсеррат, де є манастир з чудовими мальовилами, там заночуємо, а відтак вранці поїдемо до Барсельони, звідки полетимо до Риму.

Після обіду ми рушили далі в дорогу й доїхали до еспансько - французького кордону. З еспанською прикордонною сторожжю не було ніякого клопоту, наш Міґуель вияснив, звідки ми й куди ми їдемо, я показав наші паспорти й вічливі прикордонники побажали нам щасливої дороги й ми поїхали до французького кордону. Я пішов до канцелярії сторожі, а Міґуель пішов ладнати справу дозволу на переїзд автобусом. Французький прикордонник чимало здивувався, як побачив наші паспорти й довідався, що ми аж з Канади та ще й далекого Едмонтону. Переглянув поверховно паспорти, побажав щасливої дороги й приємного побуту в Люрд. Дещо більше клопоти мав Міґуель зі своїм дозволом, бо французькі прикордонники слідкують, чи хтось не перевозить через кордон наркотик. Але врешті й Міґуель дістав дозвіл на переїзд й ми рушили в дорогу.

Зупинка на снідання та обід, а відтак на контролі на кордоні забрали нам чимало часу. Вже вечоріло таки добре, а Люрду ще не було видно. Наші прочанки упримнювали нам дорогу співом Марійських пісень, а передусім піснею в честь Люрдської Богоматері („Долинов, левадов"). Врешті десь біля сьомої години вечером ми доїхали до Люрд. Тепер треба шукати нашого готелю. Ми мали його назву, але не мали адреси. Зрештою адреса й так була б нам багато не допомогла, бо з нас ніхто не знав пляну міста й вулиць. Ми кілька разів зупинялися й питали прохожих, але всі, кого ми стрінули, були прочане з різних сторін світу, які й самі не визнавалися в Люрді. Врешті ми стрінули якогось постійного мешканця Люрд, який нам показав дорогу й ми щасливо доїхали до нашого готелю. Нас вже там ждали й турбувалися, що ми може заблудили, або нам щось припрапилося, бо бюро подорожі з Мадриду заповіли наш приїзд на год. 5-у пополудні. Наш Міґуель та готелеві послугачі скоро позносили наші клунки до готелевого голу. Дуже милий власник готелю сказав нам, що якраз тепер зачинається процесія з Найсв. Тайнами й було б варто її побачити, бо другого дня вже не буде нагоди. Я проголосив це нашим прочанам й майже всі вони пішли на процесію. Я залишився в готелі, бо мусів порозумітися з Римом, чи для нас замовлений автобус та нічліг в Римі, бо з Риму — так бодай мене поінформували — того дня нема літака до Тель-Авів, отже ми мусимо в Римі заночувати. На жаль, о. М., якого я просив ті речі поладнати не було в Римі, мав повернутися щойно через два дні.

Я сподівався, що застану в готелі о. В. Прийму, який душпастирює в недалекому місті Тулюзі й якому я написав, що я приїду. Інша річ, що я подав йому був інший готель, бо такий були замовили з Едмонтону. Мадридське бюро подорожі примістило нас у іншому готелі. Але о. Прийми не було й власник готелю, в якому ми мали мешкати, а який знає о. Прийму, сказав, що о. Прийми того дня не було в Люрді. О. Прийма написав мені що не міг приїхати, бо мав душпастирські обов'язки в іншому місті.

Натомість нас, чи точніше одну нашу прочанку з Едмонтону, привітала її сестра, яка живе в Франції, а яка не бачилася зі сестрою вже понад 20 років. Вона приїхала до Люрд й ждала увесь день на свою сестру в готелі. Ми всі були щиро зворушені зустріччю та вітанням обох сестер, які, з радости, таки ревно плакали.

Наші прочане поверталися за якийсь час із процесії, я порозділював кімнати, послугачі забрали їхні клунки до кімнат й тоді я пішов оглядати вечірний Люрд.

ЗАМОВЛЯЙТЕ
ТЕПЕР
НАЙКРАЩИЙ
ДАРУНОК
НА УКРАЇНУ
СПЕЦІЯЛЬНІ
РУБЛЕВІ
ЦЕРТИФІКАТИ

INTERTRADE EXPRESS CORP. НАЙПЕРШЕ СКАЗАЛА ВАМ, А ВАШІ РІДНІ ПІДТВЕРДЯТЬ ТЕ

За допомогою спеціяльних Рублевих Цертифікатів ваші рідні можуть купити все, що бажають за частину звичайної ціни, бо кожний спеціяльний рубель варта найменше чотири звичайні рублі, або й більше. То так виглядає, якщо б іти до крамниці із $100.00 й купити за них товарів, що коштують $200.00 або $300.00, або навіть ще більше.

ВПОВНІ
ГАРАНТОВАНІ
ВПОВНІ
ЗАБЕЗПЕЧЕНІ

ЛИШ INTERTRADE EXPRESS CORP. дає вам ДУЖЕ СКОРУ ПОСЛУГУ.

Цертифікати будуть доставлені до дому ваших рідних за прибл. 3 тижні. Ціна за один спеціяльний рубель є $2.32.

ЦЯ ЦІНА Є ПОВНА
АБСОЛЮТНО НЕМА
НІЯКИХ ІНШИХ
ОПЛАТ

Ви можете післати кожну суму, яку захочете.

ЖАДАЙТЕ ВІД НАС
ДАРОВОГО
ІЛЮСТРОВАНОГО
КАТАЛОГА

ЗАМОВЛЯЙТЕ
ТЕПЕР
ЗАМОВЛЯЙТЕ ЛИШ
ЧЕРЕЗ
INTERTRADE
EXPRESS CORP.
125 East 23rd Street
Fifth Floor
New York, N.Y. 10010
Tel.: 982-1530

ДУЖЕ ВАЖНЕ
АВТОМОБІЛІ

Лиш короткий час
Скора достава.
ЖИГУЛІ ВАЗ 2101
АМ $3275.00

Зовсім новий довгоожиданий автомобіль
МОСКВИЧ 412 ІЕ
Ам. $3275.00

Люксусовий модель
МОСКВИЧ 408 ІЕ
Ам. $3009.50

ЗАПОРОЖЕЦЬ
ЗАЗ 966 Ам. $2012.50

ЖАДАЙТЕ НАШИХ СПЕЦІЯЛЬНИХ БЮЛЕТЕНІВ ЗІ СВІТЛИНАМИ АВТОМОБІЛІВ, АПАРТМЕНТИ

Жадайте наших спеціяльних бюлетенів
МИ МАЄМО
23-РІЧНИЙ ДОСВІД
В ЦЬОМУ БИЗНЕСІ
И МИ МАЄМО

БАГАТО ТИСЯЧ
ЗАДОВОЛЕНИХ
КОСТУМЕРІВ

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ ДМИТРО

В. ГАВРИШ

(Закінчення з попереднього числа)

Я знав Дмитра від часу його приїзду до Едмонтону й мав для нього завжди велику пошану й досі його шаную за його працьовитість, за його українську поставу та за його дбайливість та журбу про дітей. Дмитрова журба про дітей радше обмежувалася до матеріяльного їх забезпечення, бо виховання та нагляд над дітьми в щоденному житті залишив він своїй дружині. Він звичайно любив говорити: „Я є на те, щоб робити гроші, а дітьми нехай журиться моя дружина". Але він дуже журився тим, щоб його діти покінчили вищі школи та щоб „вийшли в люде", як у нас звичайно говорили.

Дмитрова дружина була дуже енергійна й здібна. Вона присвячувала багато часу суспільно-громадській праці, була діяльною членкинею різних організацій, у яких щиро й віддано працювала. Але за якийсь час вона захворіла, мусіла йти до шпиталю, а вкінці дійшло до того, що вона не могла сама ходити, мусіла їздити візком й навіть не могла піднестися, як хтось прийшов її відвідати. Щойно після довгого побуту в шпиталі, вона могла поволі ходити й зробити дещо в своїй хаті. При тому вона почала присвячувати багато часу писанню й не витрачувати багато часу на домашне господарство та дітей, як на думку Дмитра, вона повинна була робити. Зачалися деякі непорозуміння між подружжям. До того померли два Дмитрові спільники в адвокатській канцелярії, треба було оглядатися за новими й шукати з ними шляхів співжиття та співпраці, що не завжди приходило легко. Бюрові клопоти та хатні непорозуміння почали відбиватися на здоров'ю Дмитра. До того він запрацьовувався в своїй адвокатській канцелярії до пізної ночі, що, очевидно теж відбивалося на його здоров'ю. Він засиджувався ночами в своїй адвокатській канцелярії й не висиплявся. У висліді він часто дрімав на різних громадських нарадах та сходинах. Мабуть перемучений і невиспаний, він раз їхав автомобілем з дооколичного містечка до дому, був перемучений і, через неувагу, заїхав над ріку, мало не втопився. З того часу перестав їздити автом, зате, як йому було потрібно, возила його його дружина, яка досить добре вміла провадити автомобіль. Вона держалася назагал досить добре, одягалася чепурно, але часто хворіла й мусіла йти на лікування до шпиталю. Подруже пожиття в хаті не поправлялося й відносини між подругами ставали що раз то більше напружені. Адвокат Дмитро з тої гризоти почав завзято курити, наслідком чого дістав рака легенів й у висліді тої хвороби, після досить довгого побуту в шпиталі, відійшов з цього світу.

Здається мені, що Дмитро забезпечив свою родину незле, бо він заробляв досить добрі гроші в своїй адвокатській практиці. Але позатим Дмитро не лишив по собі якогось більшого, замітнішого сліду в нашій українській спільноті, хоч колись відігравав у ній досить поважну ролю.

Я написав короткий спомин про Дмитра, бо не гадаю, що про нього хтось щось колись напише. А йому належалася бодай якась згадка від українців, бо він був щира українська душа, щирий працівник на релігійному та національному полі, який не жалів ніколи ні жертви ні труду для українських цілей та потреб.

Здається мені, що, якщоб його родинне життя було уложилося інакше, може він був би зробив більше для нашої спільноти в Канаді. А так він відійшов, не залишивши по собі майже ніякого сліду.

Цей короткий спомин, що представляє досить довге життя покійного Дмитра, я написав, як колишній його приятель. Хай це буде грудкою землі на його могилу.

З ДІЯЛЬНОСТИ ЄПАРХІЯЛЬНОЇ УПРАВИ БУКК

Чергове засідання Єпархіяльної управи БУКК Едмонтонської єпархії відбулося в вівторок, 7 березня в приміщенні УНД-ому.

В першу чергу порішено відсвяткувати свято БУКК та відзначити його патрона св. Володимира Великого в неділю, 25 червня 1972 р. на Єпархіяльній оселі Вобман. Технічну підготовку перебрав на себе відділ БУКК при катедрі св. Йосафата. Решту справ поладнає Єпархіяльна управа БУКК. На святкування рішено запросити якнайбільше молоді. Тим займеться згаданий відділ БУКК. Сам „день БУКК" відбудеться під кличем „у 40-річчя БУКК — рятуймо душі наших дітей". Просимо всі другі організації, щоб у той день не влаштовували своїх імпрез, а прибули звеличати це свято.

Єпархіяльний з'їзд БУКК Едмонтонської єпархії відбудеться в днях 10-12 листопада 1972 р. В той сам час відбуде свій з'їзд теж і Централя Українців Католиків Едмонтонської Єпархії. З'їзд відбудеться в залі УНД-ому, який вже на той час замовлено. Просимо всіх членів БУКК так укласти собі час, щоб могли взяти участь у з'їзді БУКК.

Відділ БУКК Пресв. Евхаристії, де головою є п. В. Духній, передав чека на 100.00 дол., що має бути нагородою студентові Албертського університету за найкращі осяги в науці української мови. На руки голови відділу складено подяку за дар. Після поладнання книжкових формальностей Єпархіяльна управа перешле цю суму до Албертського університету для виплачення стипендії.

Обговорено теж справу членських вкладок до КУК та збірки на Шевченківську фундацію. Справу реферував голова едмонтонського відділу КУК д-р В. Гирак. Постановлено вислати двох представників від Єпархіяльної управи, які допомогли би переводити збірку на Шевченківську фундацію. Була загальна опінія учасників засідання, що справу членських вкладок до КУК треба конечно вияснити, бо непорозуміння в тій справі тягнеться вже більше, як три роки. Більшість людей дає радше на цілі Суспільної служби, а не на членські вкладки. Голова відділу КУК приобіцяв цю справу вияснити в Централі КУК в Вінніпегу.

Бінго на виставовій площі в Едмонтоні поширено влаштувати, якщо це буде можливе, в жовтні 1972 р. Скоро лиш буде подана дата, коли бінго зможе відбутися, члени комісії для справ бінга почнуть переводити підготовку для його переведення. З радістю прийнято до відома можливість зорганізувати бінга в газеті „Українські Вісті". Рішено висловити подяку о. митратові М. Сопулякові за його пропозицію та просити його, щоб він зачав бінго якнайскорше. Чистий прибуток із газетного бінга призначений на потреби Єпархіяльної управи БУКК.

Прийнято до відома, що Єпархіяльна управа БУКК вислала листи до всіх священників у справі заснування відділів БУКК, де таких відділів ще нема. Досі одержано прихильну відповідь від двох о. парохів, а саме від о. Б. Каричека та о. К. Станґрета. Сподіваємося, що незабаром дістанемо відповідь і від інших оо. парохів у тій справі. Єпархіяльна управа вислала також листи до едмонтонських о. парохів у справі навчання релігії в едмонтонських сепаратних школах, але досі не дістала ще ні одної відповіді.

На засіданні відчитано листа від Крайової управи БУКК із Саскатуну, в якому Крайова управа дає вияснення відносно погодження Крайової управи БУКК на ротаційну систему в президії КУК. Вирішено відписати листа до Крайової управи. Переведено доволі довгу дискусію в справі збірки на потреби Його Блаженства Верховного Архиєпископа та потреби Української Католицької Помісної Церкви. Поширено вислати делегата до Ради директорів комітету, який переводитиме збірку, але під умовиною, що така збірка відбудеться при повному порозумінні та контролі нашого Преосв. Владики, що така Рада директорів буде відповідати за переведення збірки перед усім громадянством, а не лише перед своєю організацією та що всі зібрані гроші, по покритті адміністраційних видатків, будуть переслані на руки Блаженнішого Верховного Архиєпископа. Обов'язок переводження такої щорічної збірки лежить на совісті всіх членів Української Католицької Церкви, а не на поодиноких організаціях. Збірку повинна координувати Централя Українців Католиків.

На тому засідання закінчено. Чергове засідання Єпархіяльної управи відбудеться в вівторок, 9 травня в залі УНД-ому в Едмонтоні.

Д-р М. Снігурович, голова

В 1 річницю смерти бл. п. Німчука в Едмонтоні

бл. п. Михайло Німчук

В першу річницю смерти покійного Михайла Німчука, 20 лютого 1972 р. його дружина, діти й внуки згадали покійного мужа, батька й дідуня поминальним богослуженням в церкві св. Василія в Південному Едмонтоні, де покійний був активним та ревним членом. В поминальному богослуженні, що його відслужив о. С. Кужіль ЧСВВ, взяло участь багато рідні та приятелів покійного.

Рік, що проминув, не зміг загоїти тої болючої втрати, яку спричинила невмолима смерть, забираючи несподівано з цього світа пок. Михайла на 57-ому році життя. Зокрема дружина покійного, діти та внуки несуть найбільший тягар та жаль за дорогою особою, якої недостачу відчувається на кожному місці.

Покійний Михайло народився 1914 р. в піонерській родині Івана й Анни Німчуків на гомстеді Скаро, Алберта. Тут він виростав, тут ходив до школи, а вміжчасі допомагав батькам у веденні господарства. Тому, що його батьки були завжди в проводі церковно-народної діяльности в околиці, то ті самі прикмети їхньої вдачі перейняв і покійний. Ту любов до своєї церкви й народу покійний виявляв усюди, де йому в часі свого не надто довгого життя треба було до того зайняти становище. До 11-ої кляси ходив він до місцевої школи „Свобода", а 12-у клясу закінчив у школі св. Йосифа в Едмонтоні. Відтак закінчив учительський курс в Кемровз, Алберта, і через якийсь час учителював. В 1942 р. він одружився з Агнес Рогатинською й невдовзі після вінчання подружжя замешкало в Едмонтоні, де покійний дістав працю в харчовій компанії „Райт спот". По кількох роках перейшов працювати до тютюневої гуртівні, де працював до кінця свого життя.

Як на фармах, так і в Едмонтоні, покійний був зразковим парафіянином своєї церкви. Зразу щирим й жертвенним членом парафії Пресв. Евхаристії, де тоді душпастирював о. М. Сопуляк, який часто заходив до хати покійного, як відвідував парафіян, розкинених по незабудованій тоді ще дільниці північно-східної частини тої парафії. А відтак, як перейшов жити в іншу дільницю міста, був членом парафії св. Василія в Південному Едмонтоні. Подружжя виховало примірно троє дітей: дочку Филис, що є вчителькою й одружена за Василем Кабатовичем, двох синів Пилипа, що вже теж одружений та Андрія, який ще ходить у школу й живе з мамою.

Похоронні обряди розпочалися парастасом у церкві св. Василія при співучасти великого числа родини, приятелів й знайомих покійного, які прийшли в останнє попращати покійного Михайла та висловити своє співчуття дружині та дітям покійного. Парастас відслужив о. парох В. Дрібненький ЧСВВ, а співав парафіяльний чоловічий хор під орудою п. В. Курила.

Слідуючого дня о. В. Дрібненький відслужив заупокійну св. Літургію й похорон, після чого тлінні останки покійного зложено на цвинтарі св. Антонія. Після похорону відбувся в культурному центрі св. Василія поминальний обід, в часі якого о. Й. Шкварок ЧСВВ склав вислови співчуття родині покійного та підкреслив добрі прикмети й жертвенну працю покійного Михайла.

Покійного оплакують, окрім дружини, дочки, двох синів та чотирьох внуків, ще чотири брати: Стефан і Володимир в Едмонтоні, Микола в Стар, Петро в Редвотер і дві сестри Евдокія Петрик в Дервент і Антонія Петрик у Редвей.

На поминальному обіді, після поминок у першу річницю смерти, на заклик одного із учасників обіду переведено збірку на українську католицьку пресу, з чого призначено на „Українські Вісті" 11.50 дол. За жертву щиро дякуємо, а по кійному Михайлові вічна пам'ять.

Незабутній друже Михайле! Хоч ти відійшов від нас, та пам'ять про тебе залишиться назавжди між нами. Твоя щира приязнь та весела усмішка, з якою ти до кожного звертався, будуть нам завжди тебе пригадувати. Нехай канадська земля, на якій ти прийшов на світ і прожив увесь свій вік, буде тобі легкою.

Приятель

ДОБРІЙ ПАМ'ЯТІ ХРИСТОВОГО СВЯЩЕНИКА

(Закінчення з 5 стор.)

жого слугу, щоб сіяв він зерно Христової благовісти, уділяв св. Тайни, провадив Христове стадо до вічного життя. Чи зможемо порахувати всі добрі діла, потіхи і розради у потребах. Він був всім для всіх. А все це на славу Божу і спасіння повірених своїй душпастирській опіці душ. Направду, взнесла праця священика, але яка вона тяжка, а часто і невдячна! Любо бути батьком і провідником на дорозі до вічного щастя. Мило служити братам по крові і вщіплювати в їхні душі життя віри, плекати любов до рідної Церкви і народу. А як боляче, коли за труд і серце сповнене любов'ю зустріне священика невдячна заплата тих, для яких він і жив і працював."

Треба підкреслити, що в похоронах бл. п. о. Д. Базюка в многочисленній жалібній громаді вірних поодиноких парафій взяли участь представники усіх бувших парафій покійного, парафій так дуже розкинених по широкій Алберті. Покійний о. Дмитро залишив у смутку дружину Степанію та синів Мирона й Андрія з невісткою Степанією.

В 40-вий день смерти бл. п. о. Дмитра, в суботу 11 березня, в церкві св. Юрія Побідоносця була відслужена заупокійна св. Літургія з Панахидою, а родина покійного з нагоди похоронів та поминків по покійному мужові і батькові зложила $150.00 на патріярший фонд У. К. Помісної Церкви. Коли б хто з приятелів чи знайомих покійного бажав і свій даток зложити на цю благородну ціль, хай зложить жертву на руки своїх отців парохів, повідомляючи про це родину. Вічна пам'ять хай буде ревному Христовому священикові бл. п. о. Дмитрові Базюкові.

ПОДЯКА

По втраті дорогого мужа і батька бл. п. о. Дмитра Базюка великою потіхою були для нас вияви співчуття від многих осіб. В окремий спосіб ми складаємо цею дорогою нашу щиру подяку Преосвященному Владиці Нілові, синкелові Едмонтонської єпархії о. митратові В. Лабі, канцлерові о. митратові М. Сопулякові за участь у похоронних відправах та слова потіхи для нас. Всечеснішому о. Е. Камінському дякуємо за поміч у приготуваннях місця на цвинтарі та аранжування похорону, а українському похоронному заведенню „Парк Меморіял" окремо за щиру похоронну услугу.

Всім Всечеснішим і Преподобним Отцям, зокрема тим, що приїхали з далека на похорон, наша подяка за участь у похоронних богослуженнях, а о. парохові В. Тарнавському за печаливе приготування і переведення похоронних відправ. Всечеснішому о. Е. Дмитрукові складаємо сердечну подяку за його тепле поминальне слово підчас архиєрейської св. Літургії про покійного товариша студій. Окремо дякуємо усім Всечеснішим і Преподобним Отцям за св. Літургії за дорогого нашого Покійника. Спасибіг всім учасникам похоронних обрядів, а зокрема бувшим усім парафіянам бл. п. о. Дмитра Базюка. Подяка від нас Пластовій Станиці в Едмонтоні за співчування та делегацію на похоронах у середу вечером. А тим, які зложили жертви на св. Літургії по Покійному, на фонд патріярхії, або прикрасили живими квітами церкву в часі похорону хай Господь стократно нагородить! Усім, усім щире наше спасибіг!

Стефанія — дружина,
Сини Мирон і Андрій
з дружиною Стефою

ПОШИРЕННЯ ОКРУГИ ЕДМОНТОНУ

ГОЛОС МАЄ МЕЙОР ЕДМОНТОНУ

Я хочу присвятити сьогоднішу статтю справі, що тепер передусім займає мою думку, буде цікава теж і для едмонтонців.

Я маю на думці пропозицію міської управи, щоб до міста долучити більше площі. В багатьох людей ця справа є відома під іменем „приєднання" („аннексейшен"). Але то є не дуже щаслива назва, бо вона лиш частинно зображає, про що йдеться. І то буде завданням цеї моєї статті пробувати з'ясувати, про що йдеться в цій справі й вияснити, якими раціями руководиться міська рада, які можуть декому... видаватися неслушними.

Кращою назвою для тої справи була би: „Будучність місцевої управи в едмонтонській окрузі". То є значно ширше поняття, як слово „приєднання" („анексація") і якраз в тій різниці полягає ціла суть отої справи.

Про що насправді ми говорили би, якщо би ми вживали слова „приєднання" („анексація")? Ми тоді займалися би тим, щоб дістати більше житлової площі для міста Едмонтону, більше місця для нових промислових дільниць, більше місця для нових частин міста. Але, й то ви будете чути через увесь час, Едмонтон має досить місця для розбудови житлових та промислових дільниць

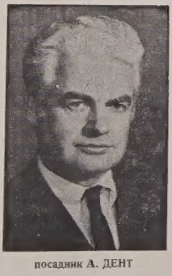

посадник А. ДЕНТ

на протяг найближчих 20 до 50 років. Пощо тоді старатися придбати більше території? Якраз то я мав на думці, коли я говорив, що виглядає, що недавна діяльність міської ради не має розумної основи.

Не лиш без розумної основи. Але ще й марнотратна. А це тому, що то не приходиться дешево прилучувати до міста нові дільниці. Не лише само місто є вмішане в цю справу, бодай до певної міри, бо мусить подбати про нові збільшені послуги, як каналізація, нові вулиці ітд., але для міста збільшаться видатки на такі речі, як поліція, пожежна сторожа, міські автобуси й тим подібне — й то все тоді, коли можна би поправити ці послуги для мешканців, що живуть в уже існуючих дільницях міста.

Розсудні люде, здалося би, можуть дивуватися, в чому насправді лежить суть

(закінчення на 8 стор.)

для ваших дітей у юнацькому віці це передплата за цікавий гарний, ілюстрований місячник
ЮНАК
YUNAK Magazine
2199 Bloor St., West, Apt. 13
Toronto 9, Ont., Canada

Styles
Denture Clinic
C. H. STYLES,
Certified Dental Mechanic
206 McLeod Bldg. — 424-9645
10128 - 100 St., Edmonton

ELIK'S BOTANIC HERBS
Лікування зелами у виді порошку. НЕ ТРЕБА ВАРИТИ — НІ ЗАНУРЮВАТИ В РІДИНУ. Приготовані реєстрованим аптикарем. Вони принесуть знамениті вислiди. Вони помагають просувати отруйні збиті відходи з системи травлення, діють на печінку і побуджують жовчеві соки, що спричиняють правильне випорожнювання кишок. Вони мабуть, централізують СЕЧОВІ КВАСИ І ВАПНЯНІ СОЛИ, які засмієують невтралізують СЕЧОВІ КВАСИ і спричинюють тугість, опухнення, болі та хоробливість.
Без різниці, як ви застарі, або як зневохочені, спробуйте за всяку ціну цього лікування зелами, які принесли полегшу у вище згаданих недугах багатьом терплячим.
Ціни: $2.50 і $3.50
ELIK'S DRUG STORE
Dept. UN
222-20 St. W., Saskatoon,

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

ОРБІТ Co.
10219 - 97 вулиця, ЕДМОНТОН 15, АЛТА
ОРБІТ
Висилаємо всілякі посилки з нашого великого складу товарів, який маємо найкращий, а в Україні найбільш придатний. Пересилка триває 6 тижнів.

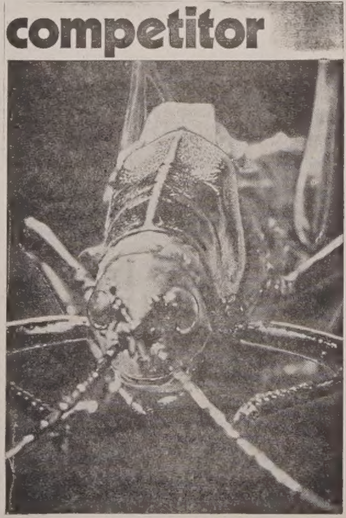

СУПЕРНИК

Людина має мільярди суперників у змаганні, щоб вдержатися при житті — комахи та хвороби рослин моглиб оголотити землю із харчів, якщоб їх не контролювала природа та людина.

Де зарази та хвороби рослин загрожують врожаєві, там приходить із допомогою Відділ міністерства рільництва для контролі хворіб рослин та охорони врожаю. В критичних випадках він доставляє потрібні хемікалії по власній ціні до управ фармерських округ та муніципалів, які відтак їх розділюють між фармерів, що їх врожай навістила зараза. Польові працівники відділу переводять постійно в життя програму контролі піль та, якщо недуги рослин чи язва комах навістять збіжжеві поля незавважено. Програма докладних дослідів дає запевнення, що відділ має до своєї розпорядимости найбільш успішні методи контролі в боротьбі з шкідливими комахами, птицями та іншими сотворіннями.

Alberta